

Odgovori na najčešće
postavljena pitanja

O Smrti i Umiranju (II)

Tematska knjižica

br. **27**

1. Kakvog je oblika i prirode čovječja duša nakon smrti i kakve su njezine senzacije u duhovnom svijetu?

'Nakon smrti čovjek nije prirodni čovjek, već duhovni čovjek' – 'O bračnoj ljubavi (Conjugal Love) – 31', E.Swedenborg	2
'Čovjek je nakon smrti u potpunosti isti čovjek' - 'Nastavak u svezi Posljednjeg Suda i u svezi Duhovnog Svijeta – 32-38', E.Swedenborg	3
'Čovjek je nakon smrti u potpunom ljudskom obliku – 'Nebo i Pakao – 453-460', E.Swedenborg	5
'Nakon smrti je čovjek u posjedu svakog osjetila, i cijele memorije, misli i osjećaja koje je imao u svijetu...' – 'Nebo i Pakao – 461-463', E.Swedenborg	10
'Priroda života duše ili duha' – 'Nebeske Tajne – 320-322', E.Swedenborg	15

2. Da li se čovjek, nakon smrti i ulaska u duhovni svijet, susreće sa svojom rodbinom, prijateljima i voljenima?

'Zajednički susret u Velikom Onostranom Svijetu' - Jakob Lorber 31 Svibanj 1852 – Izvadak	16
'Ponovni susret u onostranom u stanju zrelosti' - (Bertha Dudde, br. 4781) ...	19
'Ponovni susret u onostranom - Stupanj zrelosti' - (Bertha Dudde, br. 5365)..	20
'Zajednički susret u onostranom' – (Bertha Dudde, br. 6312)	22
'Ponovni susret u onostranom' – 'Duhovna Iskustva – 290, 294, 610, 611, 2771', E.Swedenborg	23

3. Što ljude nagoni na samoubojstvo i kakva je sudbina samoubojica u onostranom?

'Besmrtnost... Vječnost... Samoubojstvo' – (Bertha Dudde, br. 0974a i b)	25
'Samoubojstvo... Sudbina u onostranom' – (Bertha Dudde, br. 1951)	27
'Bahato okončavanje života' – (Bertha Dudde, br. 6005)	28
'Samoubojice, neprijatelji vlastitog života' – 'Veliko Ivanovo Evanđelje – 6/162:11; 163:1, 2', J.Lorber	30
'Različite vrste samoubojstava i njihove posljedice u onostranom' – 'Veliko Ivanovo Evanđelje – 4/152:1, 4-12', J.Lorber	31
'Samoubojstvo... posljedica krivog odgoja... primjer Jude Iskarjota' – 'Veliko Ivanovo Evanđelje – 4/125, 126', J.Lorber	33

E.Swedenborg – ' O svom poslanju '	36
Bertha Dudde – ' Očeve riječi... tumačenje imena BERTHA DUDDE '	37
Jakob Lorber – ' Biografija '	39

1. Kakvog je oblika i prirode čovječja duša nakon smrti i kakve su njezine senzacije u duhovnom svijetu?

Nakon smrti čovjek nije prirodni čovjek, već duhovni čovjek

Treba znati, međutim, da čovjek nakon smrti nije prirodni čovjek, nego duhovni čovjek, a ipak on sebi izgleda potpuno isti, i to u tolikoj mjeri da nije svjestan kako se nalazi igdje drugdje nego i dalje u prirodnom svijetu. Jer on je isti u tijelu, u licu, u govoru i senzacijama koje osjeća, budući je isti u osjećajima i mislima/razmišljanju, pošto ima istu volju i intelekt.

On, u stvari, nije stvarno isti, budući je duhovan i prema tome unutarnji čovjek. Ali njemu razlika nije vidljiva, pošto ne može usporediti svoje sadašnje stanje sa svojim ranijim, prirodnim stanjem, kako je skinuo/odbacio prirodno stanje i nalazi se u duhovnom stanju

Često sam, stoga, čuo kako takve osobe govore da nisu svjesni da se nalaze igdje drugdje nego u prijašnjem svijetu, sa jedinom razlikom da više ne vide ljude koje su ostavili iza sebe u tom prijašnjem svijetu, dok vide one koji su otišli ili prešli iz tog svijeta (= koji su minuli).

Unatoč tome, razlog zašto sada vide ljude koji su prešli/minuli a ne one koje su ostavili iza je da nisu prirodni nego duhovni ili suštinski ljudi, a duhovni ili suštinski čovjek vidi drugog duhovnog ili suštinskog čovjeka na isti način kao što prirodan ili materijalan čovjek vidi drugog prirodnog ili materijalnog čovjeka.

Prirodni i duhovni ljudi, međutim, ne vide jedni druge zbog razlike između suštinskog i materijalnog, koja je poput razlike između nečeg što je prije (ili 'što prethodi') i nečeg što je poslije (ili 'naknadnog'). A pošto je prethodno u sebi čišće, ono se ne može vidjeti od strane naknadnog, koje je, u sebi, grubo/surovo/nepročišćeno; niti se naknadno, poradi toga što je grubo/surovo/nepročišćeno, može vidjeti od strane prethodnog, koje je u sebi čišće. Posljedično tome, jednog anđela ne može vidjeti čovjek sa ovog svijeta (= koji je još u prirodnom svijetu), niti anđeo može vidjeti čovjeka sa ovog svijeta.

Čovjek je nakon smrti duhovna ili suštinska osoba budući duhovna ili suštinska osoba leži skrivena unutar prirodne ili materijalne osobe. Potonja mu je služila kao odjeća, ili poput čaure koju treba skinuti, i kada je ova odložena, pojavljuje se duhovni ili suštinski čovjek, koji je kako slijedi čišći, više unutarnji i savršeniji.

Duhovni čovjek je i dalje potpuni čovjek, premda nije vidljiv prirodnom čovjeku, i to je bilo jasno ukazano putem Gospodnjih prikazivanja apostolima nakon Njegovog uskrsnuća, u tome da se On pojavio pa je onda nestao, a ipak je ostao ista osoba koja je bio bilo viđen ili neviđen. Oni su također rekli da su, kada su Ga ugledali, njihove oči bile otvorene (Luka 24:31). E.Swedenborg 'O bračnoj ljubavi (Conjugal Love) – 31'

Čovjek je nakon smrti u potpunosti isti čovjek

32. Duhovni svijet se obrađivao (ili 'je bio opisan') u posebnoj knjizi pod nazivom 'Nebo i Pakao', u kojoj su bili opisani mnogi detalji (ili 'mnoge pojedinosti') iz tog svijeta, a pošto svaki čovjek ulazi u taj svijet nakon smrti, tamo je također opisano i kakvo će onda biti njegovo stanje. Da li ima itko tko ne zna da će živjeti nakon smrti, pošto je rođen kao čovjek (= ljudsko biće), i stvoren na sliku Božju (ili 'i stvoren da bi postao Bogu nalik'), i da je to ono što Gospod naučava u Svojoj Riječi? Ali kakav će biti njegov budući život je do sada bilo nepoznato (ili 'ali do sada nitko nije znao kakav ga život čeka'). Ljudi su vjerovali kako će (oni) onda biti duša, o kojoj nisu formirali/začeli ni jednu drugu ideju nego da je (= duša) poput zraka ili etera, u kojoj bi postojao (= preostao) određeni kapacitet za razmišljanje, no koja bi bila lišena onakvog vida kakvog ima oko (ili 'koje pripada oku'), sluha kakvog ima uho (ili 'koje pripada uhu'), i govora kakvog imaju usta (ili 'koji pripada ustima'). **A ipak, čovjek je jednako (ili 'potpuno isti') čovjek (i) nakon smrti, i to takav čovjek (ili 'u tolikoj mjeri') da ne zna drugačije nego da je i dalje (ili 'da nije ni svjestan kako više nije') u prijašnjem svijetu; on vidi (ili 'može gledati/vidjeti'), čuje (ili 'slušati'), i govori kao u prijašnjem svijetu; on hoda, trči, i sjedi (ili 'on može hodati, trčati i sjediti') kao u prijašnjem svijetu; on jede i pije (ili 'on može jesti i piti') kao u prijašnjem svijetu; on spava i budi (ili 'on može spavati i buditi') se kao u prijašnjem svijetu; on uživa bračne (conjugal) užitke kao u prijašnjem svijetu; ukratko, on je čovjek u svakom pogledu (he is a man as to each and all things = on je čovjek do najsitnijeg detalja). Iz čega je jasno da je smrt samo (ili 'da smrt nije ništa drugo do') nastavak života, i jedino (ili 'pošto je samo jedan/jedna') prijelaz/promjena.**

33. Postoje mnogi razlozi zašto čovjek nije znao o ovom stanju nakon svoje (ili 'da ljudi nisu znali da će to biti njihova sudbina nakon') smrti; jedan od tih razloga je da nije mogao biti prosvjetljen, toliko malo vjere je on imao u besmrtnost duše, kao što se može vidjeti u slučaju mnogih, čak i u slučaju učenih ljudi, koji vjeruju da su poput životinja, jedino savršeniji od njih, pošto

moгу govoriti (= zato što imaju moć govora). Iako su oni na svom jeziku (ili 'svojim ustima') ispovijedali kako vjeruju u život nakon smrti, oni su ga u svojim srcima negirali. Takvo jedno razmišljanje ih je učinilo toliko senzualnima/osjetilnima, da ne mogu uzvjerovati da je čovjek i dalje čovjek nakon smrti, pošto ga ne vide (ili 'ne mogu vidjeti sa') svojim očima, jer (ili 'oni čak') kažu, 'Kako duša može biti takva (= takav čovjek)? Drugačije je sa onima koji vjeruju da će živjeti nakon smrti (ili 'oni koji vjeruju kako će živjeti nakon smrti su poprilično drugačiji'); oni se misle iznutra u sebi da će doći na nebo, uživati nebeske užitke zajedno sa anđelima, vidjeti rajske vrtove, i stajati pred Gospodom u bijeloj odjeći, pored drugih stvari. To je njihova unutarnja misao; njihova iz-vanjska misao može odlutati od toga, kada dozvole da teorije/pretpostavke učenih ljudi utječu na njihovo mišljenje.

34. Da je čovjek jednako/ostaje čovjek (i) nakon smrti, iako se ne pojavljuje pred (= iako nije vidljiv čovjekovim prirodnim) očima, se može vidjeti na osnovu anđela koje su vidjeli Abraham, Gideon, Danijel, i drugi proroci; ili iz anđela koji su se vidjeli u Gospodnjoj grobnici, i često poslije (ili 'i puno puta nakon') toga od strane Ivana, kako je opisano u Otkrovenju; posebice (ili 'a iznad svega') od/iz Gospoda Osobno, Koji je ukazao Svojim učenicima da je On bio Čovjek, dodirom (= učenici su ga dodirnuli), i tako što je jeo (ribu sa njima), a ipak postao nevidljiv pred njihovim očima (Luka 24:36-51). Razlog zašto su Ga vidjeli je bio da su u to vrijeme oči njihova duha bile otvorene, a kada su one otvorene, stvari u duhovnom svijetu se pojavljuju/vide jasno kao (i) stvari u prirodnom svijetu.

35. Pošto se svidjelo Gospodu da mi otvori oči duha, i da ih drži otvorenima sada već 19 godina, bilo mi je dano/dozvoljeno vidjeti stvari koje se nalaze u duhovnom svijetu, i također ih opisati. Ja mogu pozitivno potvrditi (afirm = afirmirati) da to nisu vizije, već stvari koje su viđene u stanju potpune budnosti.

36. Razlika između čovjeka u prirodnom svijetu, i čovjeka u duhovnom svijetu, je, da je jedan čovjek obučen u duhovno tijelo, ali drugi u prirodno tijelo; i duhovan čovjek vidi duhovnog čovjeka tako jasno kao što prirodan čovjek vidi prirodnog čovjeka; ali prirodan čovjek ne može vidjeti duhovnog čovjeka, i duhovan čovjek ne može vidjeti prirodnog čovjeka, na osnovu razlike (koja postoji) između prirodnog i duhovnog; kakva je to razlika, to može biti opisano, ali ne u samo nekoliko riječi.

37. Iz/od onog što sam vidio u trajanju od toliko puno godina, ja sam u mogućnosti dati slijedeće izvješće: da u duhovnom svijetu postoje zemlje (lands), baš kao i u prirodnom svijetu; i da tamo ima brežuljaka i planina, i također vrela/izvora i rijeka, jezera i mora; ima rajskih vrtova (paradises) i parkova (gardens), lugova i šuma, i palača i kuća; također da tamo ima zapisa i knjiga, (raznih) zaposlenja/službe i trgovine; da tamo ima dragog kamenja,

zlata i srebra; ukratko, tamo su sve pa i najmanje stvari koje postoje u prirodnom svijetu, ali one na nebu su beskonačno savršenije.

38. No postoji jedna generalna razlika: da su sve stvari u duhovnom svijetu duhovnih početaka (= imaju duhovni izvor), i stoga su (ili 'i posljedično tome su'), njihove suštine što se tiče, duhovne, one su (= izviru) od (ili 'pošto su proizvod') tamnošnjeg sunca koje je čista ljubav; a sve stvari u prirodnom svijetu su prirodnih početaka (= imaju prirodni izvor), i stoga su, njihove suštine što se tiče, prirodne, jer one su od (ili 'pošto su proizvod') tamnošnjeg sunca koje je čista vatra. Otud proizlazi da (ili 'kao rezultat toga') prirodni čovjek mora biti hranjen sa hranom iz nebeskog izvora, baš kao što prirodni čovjek mora biti hranjen sa hranom iz prirodnog izvora. Više (o ovoj temi) se može vidjeti u djelu/knjizi 'Nebo i Pakao'.

E.Swedenborg 'Nastavak u svezi Posljednjeg Suda i u svezi Duhovnog Svijeta
– 32-38'

ČOVJEK JE NAKON SMRTI U POTPUNOM LJUDSKOM OBLIKU

453. Iz mnogih stvari koje su već ukazane u nekoliko prethodnih poglavlja može se potvrditi/doći do zaključka kako je oblik čovjekova duha ljudski oblik, to jest, kako je duh čak i oblikom čovjek (= kako je čovjekov duh, nakon smrti, istog ljudskog oblika kao i za života u tijelu na Zemlji), posebice gdje je ukazano kako je svaki anđeo u potpunom ljudskom obliku (br. 73-77); kako je s obzirom na njegove unutrašnjosti svaki čovjek duh (br. 432-444); i da su anđeli u nebu od ljudske rase (br. 311-317).

[2] Ovo se još jasnije može vidjeti iz činjenice da je čovjek čovjek vrlinom svoga duha, a ne vrlinom svoga tijela, i da je tjelesna forma dodana duhu u skladu sa oblikom duha, a ne obrnuto, jer u skladu sa njegovim vlastitim oblikom je duh odjeven u tijelo. Posljedično tome, duh čovjeka djeluje u svakom dijelu tijela, čak i u najsitnijem, u tolikoj mjeri da ako ijedan dio nije oživljen duhom, ili duh nije aktivan u njemu, on ne živi. Svatko može znati kako je ovo istina iz ove činjenice samo, da misao i volja oživljavaju sve stvari i svaku stvar tijela takvom potpunom komandom da se sve slaže/surađuje, a sve što se ne slaže/surađuje nije dio tijela, nego je odbačeno kao nešto bez života; a misao i volja pripadaju ne tijelu, već čovjekovom duhu.

[3] Duh, nakon što je bio oslobođen iz tijela, nije vidljiv čovjeku u ljudskom obliku, niti on vidi duh drugog čovjeka, budući je tjelesno osjetilo vida, ili njegovo oko, u onoj mjeri u kojoj gleda u svijetu, materijalni organ, a ono što je materijalno može vidjeti jedino ono što je materijalno, dok ono što je

duhovno vidi što je duhovno. Kada, prema tome, materijalni dio oka postane zamračen i lišen je njegove suradnje sa duhovnim, onda se duhovi pojavljuju u njihovom vlastitom obliku, koji je ljudski oblik, ne jedino duhovi koji su u duhovnom svijetu, već također duh drugog čovjeka dok je on još u svojem tijelu.

454. Oblik je duha ljudski oblik budući je čovjek s obzirom na njegov duh bio stvoren po obliku nebeskom, jer sve stvari neba i nebeskog reda su bile dovedene/sakupljene zajedno u stvarima koje sačinjavaju čovjekov um; i iz ovog proizlazi njegova sposobnost primanja inteligencije i mudrosti. Da li ćete reći sposobnost primanja inteligencije i mudrosti ili sposobnost primanja neba, to je ista stvar, kao što se može potvrditi iz stvari koje su bile ukazane u svezi nebeskog svjetla i topline (br. 126-140); oblika neba (br. 200-212); mudrosti anđela (br. 265-275); i u poglavlju koje govori o tome kako oblik neba kao cjelina i u dijelovima naliči jednom čovjeku (br. 59-77); i to vrlinom Gospodnjeg Božanskog Ljudskog, od kojeg je nebo i njegov oblik (br. 78-86).

455. Ove stvari koje su sada bile izrečene se mogu razumjeti od strane racionalnog čovjeka, jer ih on može vidjeti iz povezanosti uzroka i iz istina u njihovom redu. Ali to ne razumije čovjek koji nije racionalan, i to iz nekoliko razloga, od kojih je glavni da ih on nema želje razumjeti pošto su protivne njegovim neistinama koje su ono što čini njegove istine; a onaj, koji iz ovog razloga nije voljan razumjeti, je zatvorio svoje racionalno, put ka nebu, iako će taj put i dalje biti otvoren samo ako se volja ne protivi (vidi iznad, br. 424). Da je čovjek sposoban razumjeti istine i biti racionalan kadgod on to želi mi je bilo ukazano putem mnogo iskustva. Zli duhovi koji su postali neracionalni u svijetu time što su odbacili Božanstvo i istine Crkve, potvrđujući sebe protiv njih, su od strane Božanske sile prilično često bili okrenuti prema onima koji su bili na svjetlu istine, i oni su onda shvatili sve stvari kao i anđeli, i priznali su za njih kako su istinite, i također da ih sve shvaćaju. Ali onog trenutka kad su se ti duhovi povratili sami u sebe, i vratili se ljubavi njihove volje, oni nisu razumjeli ništa i potvrdili su suprotno.

[2] Čuo sam izvjesne stanovnike u paklu govoriti kako su znali i percipirali kako je ono što su učinili bilo zlo a ono što su mislili neistinito, ali da su bili nesposobni oduprijeti se užitku njihove ljubavi, to jest, njihove volje, i da je njihova volja ona koja (na)vodi njihovo razmišljanje vidjeti zlo kao dobro i neistinu kao istinu. Otud, bilo je jasno da oni koji su u neistini iz zla mogu razumjeti i biti racionalni, ali nemaju volje to i učiniti; a oni nemaju volje iz razloga da su više voljeli neistine od istina, budući se ove slažu sa zlima u kojima su bili. Ljubiti i željeti je ista stvar, jer ono što čovjek želi on ljubi, i što ljubi on želi.

[3] Budući je stanje ljudi takvo da su oni sposobni razumjeti istine ako bi to željeli, bilo mi je dozvoljeno potvrditi duhovne istine, koje su istine neba i

Crkve, čak putem rasuđivanja, i to sa ciljem da bi neistine putem kojih je racionalno u mnogih bilo zatvoreno mogle biti raspršene putem rasuđivanja, i na taj način oko možebiti do nekog stupnja otvoreno; jer potvrditi duhovne istine pomoću racionalnih istina je dozvoljeno svima koji su u istinama. Tko bi ikad mogao razumjeti Riječ iz značenja slova, ukoliko on nije vidio istine tamo iz prosvjetljenog racionalnog? Zar to nije uzrok toliko puno krivovjerja (izvedenih) iz iste Riječi?

456. Da je čovjekov duh, kada je bio oslobođen iz tijela, i dalje čovjek i istog oblika, mi je bilo dokazano putem svakodnevnog iskustva u trajanju od mnogo godina; jer, tisuću puta sam vidio takve i čuo sam ih i razgovarao sa njima čak u svezi same ove činjenice, da ljudi u svijetu za sebe ne vjeruju kako su ljudi, i da su oni koji u to doista vjeruju od strane učenih smatrani za priproste ljude. Duhovi su uvelike ojađeni u srcu da takvo neznanje i dalje traje u svijetu, a iznad svega unutar Crkve.

[2] Ali ovo vjerovanje je, rekli su, proisteklo prije svega od učenih, koji su o duši razmišljali iz tjelesno senzualnog; a iz takvih ideja je jedini koncept kojeg su formirali o duši bio da je ona ništa nego misao; i kada se ova razmatra razdvojeno od ijednog subjekta u i iz kojeg ona postoji, ona je samo dašak čistog etera koji se mora raspršiti kada tijelo umre. Ali kako Crkva iz (= po onome što je objavljeno u) Riječi vjeruje u besmrtnost duše, oni su njoj prisiljeni pripisati nešto životno, poput onog što pripada misli, ali oni njoj negiraju išta osjetilno (= misle kako nema ni jednog osjetila, tj. kako ne vidi, ne čuje, ne miriše itd.), poput onog što posjeduje čovjek, sve dok ona ponovno nije bila pridružena tijelu. Na ovom je mišljenju utemeljena (obmanjujuća) doktrina o uskrsnuću, sa vjerovanjem kako će duša i tijelo biti ponovno združeni u vrijeme posljednjeg suda. Iz ovog razloga, kada itko razmišlja o duši u skladu sa ovom doktrinom i ovim nagađanjima, on ni najmanje ne može dokučiti činjenicu da je ona duh, i u ljudskom obliku. I još dalje, jedva itko u današnje vrijeme zna što je duhovno, a još manje da duhovna bića, kakvi su svi duhovi i anđeli, imaju ljudski oblik.

[3] Posljedično tome, skoro svi koji su došli iz svijeta su uvelike iznenađeni da su živi, i da su ljudi u istoj mjeri kao i ranije, da gledaju, slušaju, i govore, i da njihovo tijelo uživa osjećaj dodira kao i ranije, bez ama baš ikakve razlike (vidi iznad, br. 74). A kada prestanu biti zaprepašteni nad sobom, onda su zaprepašteni da Crkva ne zna ništa o ovom stanju ljudi nakon smrti, time ništa o nebu i paklu, dok se u stvari svi koji su ikad živjeli u svijetu nalaze u drugom životu i žive kao ljudi. A budući su se također čudili zašto ovo nije bilo razotkriveno čovjeku putem vizija, jer radi se o suštinskoj stvari vjere Crkve, bilo im je rečeno iz neba da iako je to moglo biti napravljeno, pošto nema ništa lakše od toga kada se to Gospodu sviđa, ipak oni koji su sebe potvrdili u protivnim neistinama nebi vjerovali čak ako bi i njima samima oči bile

otvorene (= ako bi sami imali vizije); također da postoji opasnost u potvrđivanju ičega putem vizija kod ljudi koji su u neistinama, jer oni bi onda najprije uzvjerovali a nakon toga to isto zanijekali, i na taj način oskvrnuli istinu kakva je ona u sebi, jer oskvrnuće je vjerovati i onda nijekati; a oni koji oskvrnu istine su bačeni dolje u najniže i najteže od svih paklova.

[4] Ova je opasnost naznačena riječima Gospodnjim:

‘Zasljepio im je oči i stvrdnuo srca da očima ne vide, srcem ne razumiju, te se ne obrate pa ih ozdravim.’ Ivan 12:40.

A da oni koji su u neistinama ne bi vjerovali (čak ako bi im bile dane vizije) je naznačeno ovim riječima:

‘Kaže Abraham: Imaju Mojsija i Proroke! Njih neka poslušaju! A on će: O ne, oče Abrahame! Nego dođe li tko od mrtvih k njima, obratit će se. Reče mu: Ako ne slušaju Mojsija i Proroka, neće povjerovati sve da i od mrtvih tko ustane.’ Luka 16:29-31.

457. Kada čovjekov duh najprije uđe (ili ‘pri samom njegovom ulasku’) u svijet duhova, što se događa nedugo nakon njegovog ponovnog buđenja/reanimacije, kao što je objašnjeno iznad, njegovo lice i ton njegovog glasa naliče onima koje je imao u svijetu, budući se on tada nalazi u stanju njegovih vanjština, i njegove unutrašnjosti još nisu razotkrivene. To je čovjekovo prvo stanje nakon smrti. Ali naknadno je njegovo lice promijenjeno, i postaje potpuno drugačije, i nalikuje njegovoj vladajućoj emociji/naklonosti ili vladajućoj ljubavi, u skladu sa kojom su bile unutrašnjosti njegova uma dok se nalazio u svijetu i njegov duh dok je bio u tijelu. Jer lice se čovjekova duha uvelike razlikuje od lica njegovog tijela. Lice njegova tijela je od njegovih roditelja, ali lice njegova duha je od njegovog osjećaja, i naličje/slika je istog. Duh dolazi u ovaj osjećaj nakon života u tijelu, i onda je sa vanjskim stvarima gotovo a unutarne su stvari razotkrivene. To je čovjekovo drugo stanje. Vidio sam neke koji su nedavno pristigli iz svijeta, i prepoznao sam ih po njihovom licu i govoru; ali kad sam ih kasnije vidio nisam ih prepoznao. Oni koji su bili u dobrim osjećajima su se pojavljivali sa prekrasnim licima; ali oni koji su bili u zlim osjećajima sa deformiranim licima; jer čovjekov duh, razmatran kakav je sam u sebi, nije ništa drugo nego njegov osjećaj; a lice je njegov izvanjski oblik. Drugi razlog zašto su lica promijenjena je da u drugom svijetu nikome nije dozvoljeno krivotvoriti osjećaje koji nisu njegovi vlastiti, i time prisvojiti obličja koja su protivna njegovoj ljubavi. Svi u drugom životu su dovedeni u takvo stanje da govore što misle, i da svojim izgledom i gestama/kretnjama očituju sklonosti njihove

volje. I poradi toga lica svih postaju oblici i naličja njihovih osjećaja; i posljedično svi koji su se međusobno poznavali u svijetu prepoznaju jedni druge u svijetu duhova, ali ne u nebu ili u paklu (kao što je bilo rečeno iznad, br. 427).

458. Lica licemjera su promijenjena kasnije nego ona u drugih, budući su oni praksom formirali naviku da tako upravljaju njihovim unutrašnjostima da imitiraju dobre osjećaje; posljedično tome, oni jedno jako dugo vrijeme izgledaju ne-ružni. Ali kako je ono što su prisvojili postepeno odloženo; i unutrašnjosti njihovih umova su dovedene u sklad sa oblikom njihovih osjećaja, oni postaju nakon izvjesnog vremena više deformirani od drugih. Licemjeri su takvi koji su bili naviknuti pričati poput anđela, ali iznutra su priznavali jedino prirodu a ne Božanstvo, i stoga su negirali stvari Crkve i neba.

459. Treba znati kako je svačiji ljudski oblik nakon smrti više lijep srazmjerno tome kako je on na više unutarnji način ljubio Božanske Istine i živio u skladu sa njima; jer svačije su unutrašnjosti otvorene i oblikovane u skladu sa njegovom ljubavi i životom; prema tome što je osjećaj više unutarnji, to je on više poput neba, i tome posljedično je i lice ljepše. To je razlog zašto su anđeli u najunutarnijem nebu najljepši, jer oni su oblici božanstvene ljubavi. Ali oni koji su ljubili Božanske istine više izvanjski, i time su živjeli u skladu sa njima na više izvanjski način, su manje lijepi; jer izvanjski osjećaji sjaje/blistaju jedino iz njihovih lica; a kroz ove ne sjaji/blista nikakva nebeska ljubav, posljedično ništa od nebeskog oblika kakav je on sam u sebi. Na licima takvih se može vidjeti nešto razmjerno mračno, što nije oživljeno ničim iz unutarnjeg života koji kroz to sjaji/blista. Ukratko, svo savršenstvo se povećava prema unutrašnjostima i smanjuje se prema vanjštinama, a kako se savršenstvo povećava tako se povećava i ljepota. Vidio sam anđeoska lica trećeg neba takve sjajnosti da ni jedan slikar uz svo svoje umijeće ne bi ni u kojem slučaju mogao dati ijedno takvo svjetlo svojim bojama koje bi bilo jednako tisućetom dijelu blistavosti i života koje je izbijalo iz njihovih lica. No lica se anđela najnižeg neba u izvjesnoj mjeri mogu izjednačiti (= u smislu, 'njihova bi se ljepota mogla donekle oslikati, i tako predočiti').

460. Kao zaključak, spomenuo bi određenu tajnu koja do sada nikome nije bila poznata, naime, da su svako dobro i istina koji proizlaze iz Gospoda i čine nebo, ljudskog oblika; i to ne samo (gledani) kao cjelina i u onome što je najveće, već također u svakom dijelu i onome što je najmanje; također da ovaj oblik afektira/vrši utjecaj na svakoga tko prima dobro i istinu od Gospoda, i uzrokuje da svatko tko je u nebu bude ljudskog oblika u skladu sa primanjem. Posljedica ovog je da je nebo poput sebe (is like itself) generalno i pojedinačno, i da je ljudski oblik oblik cjeline, svake zajednice, i svakog anđela (kao što je bilo ukazano u četiri poglavlja počevši od br. 86); čemu se

mora dodati ovo, da je on oblik najmanjih stvari misli izvedenih iz nebeske ljubavi u anđela. Ova tajna, međutim, pada (u smislu, 'biva primljena') sa teškoćom u razumijevanje bilo kojeg čovjeka, ali sasvim jasno u razumijevanje anđela, pošto su oni na nebeskom svjetlu.

E.Swedenborg 'Nebo i Pakao – 453-460'

NAKON SMRTI JE ČOVJEK U POSJEDU SVAKOG OSJETILA, I CIJELE MEMORIJE, MISLI, I OSJEĆAJA KOJE JE IMAO U SVIJETU, I IZA SEBE NE OSTAVLJA NIŠTA OSIM SVOGA ZEMALJSKOG TIJELA

461. Putem višestrukih iskustava mi je bilo dokazano da čovjek, kada prelazi iz prirodnog svijeta u duhovni svijet, kao što čini (ili 'što je slučaj') kada umire, sa sobom nosi sve stvari (ili 'sve svoje vlasništvo'), što će reći, sve one stvari koje mu pripadaju kao čovjeku, osim svog zemaljskog tijela. Jer kada čovjek uđe u duhovni svijet ili život nakon smrti, on je u tijelu kao što je bio na svijetu (= on ima tijelo kao što ga je imao i na svijetu), bez primjetne razlike, pošto on niti vidi niti osjeća neku razliku. Ali njegovo tijelo je (onda/tada) duhovno, i stoga odvojeno ili pročišćeno od svega zemaljskog; a kada ono što je duhovno dodirne i vidi ono što je duhovno, isto je kao kada prirodno dodirne i vidi ono što je prirodno. Tako/zato kada je čovjek postao duh on ne zna drugačije nego da je on u svom vlastitom (= istom) tijelu u kojem je bio u svijetu i stoga ne zna da je umro.

[2] Štoviše, duhovni čovjek (ili 'čovjekov duh') koristi svako osjetilo (u smislu, 'uživa sva osjetila'), i izvanjsko i unutarnje, koje je koristio i (= uživao) na svijetu; on vidi kao ranije, on čuje i govori kao ranije, miriše i kuša, i kad je dodirnut, on osjeća dodir kao i ranije (= dok je živio u svijetu); on također čezne, želi, žudi, razmišlja/misli, reflektira, afektiran je (= uzbuđuje se), ljubi, želi, kao prije; a onaj koji uživa u studiranju, čita i piše kao i ranije. Riječima, kada čovjek pređe iz jednog života u drugi, ili iz jednog svijeta u drugi, to je kao prelazak iz jednog mjesta na drugo, pri čemu on sa sobom nosi sve stvari koje je imao u sebi kao čovjek; tako da se ne može reći da će nakon smrti, što je jedino smrt zemaljskog tijela, čovjek izgubiti išta svoje.

[3] Nadalje, on nosi sa sobom svu svoju prirodnu memoriju, zadržavajući sve što je ikad čuo, vidio, pročitao, naučio, ili razmišljao u svijetu od svoje najranije mladosti čak do kraja svog života; iako prirodni objekti koji su (sadržani/sačuvani) u memoriji, pošto se ne mogu reproducirati u duhovnom svijetu, miruju, baš kao što se miruju kada čovjek o njima ne razmišlja. Ipak,

oni se reproduciraju kada se to sviđi Gospodu (ili 'kada to Gospod želi'). Ali o toj memoriji i njezinom stanju nakon smrti će uskoro biti rečeno još više. Osjetilnom/senzualnom čovjeku je nemoguće vjerovati da je takvo čovjekovo stanje nakon smrti, pošto on to ne može shvatiti; jer senzualni/osjetilni čovjek mora razmišljati prirodno čak i o duhovnim stvarima; prema tome, sve što ne apelira njegovim osjetilima, što će reći, što on ne vidi svojim tjelesnim očima i dodiruje svojim rukama (kako je rečeno za Tomasa u Ivanu 20:25, 27, 29) on negira da postoji (ili 'on tome negira postojanje') (što je senzualni/osjetilni čovjek se može vidjeti gore, br. 267 i zabilješke).

462. [a] A ipak postoji velika razlika između čovjekovog života u duhovnom svijetu i njegova života u prirodnom svijetu, i s obzirom na njegova vanjska osjetila i njihove osjećaje i njegova unutarnja osjetila i njihove osjećaje. Oni koji na nebu imaju izvrsnija osjetila, što će reći, oštrije vidi i sluh, i također razmišljaju mudrije nego što su razmišljali dok su bili na svijetu; jer oni vide na nebeskom svjetlu, koje mnogostruko nadmašuje svjetlo ovog svijeta (vidi iznad, br. 126); i oni čuju uz pomoć duhovne atmosfere, koja također mnogostruko nadmašuje zemaljsku atmosferu (br. 235). Ta razlika s obzirom na izvanjska osjetila je poput razlike između jasnog neba i tamnih oblaka (ili 'mračne naoblake') u svijetu, ili između podnevnog svjetla i večernje sjene. Jer nebesko svjetlo, pošto je Božanska Istina, omogućava očima anđela da percipiraju i razlikuju najsitnije stvari.

[2] Štoviše, njihov izvanjski vid korespondira sa njihovim unutarnjim vidom ili razumijevanjem; jer kod anđela jedan vid tako utječe u drugi da djeluje kao jedno sa njime; i to im daje/omogućava njihovu veliku oštrinu vizije. Isto tako, njihovo slušanje korespondira njihovoj percepciji, koja pripada i razumijevanju i volji, i posljedično tome oni percipiraju u tonu/boji glasa i riječima onog koji govori najsitnije stvari njegovih osjećaja i misli; u tonu/boji glasa stvari koje pripadaju njegovim osjećajima, a u riječima stvari koje pripadaju njegovim mislima (vidi iznad, br. 234-245). Ali ostatak osjetila je kod anđela manje izvrstan nego osjetila vida i sluha, iz razloga da gledanje i slušanje služe njihovoj inteligenciji i mudrosti, a druga osjetila ne; i ako bi druga osjetila bila isto tako izvrsna ona bi umanjila/oduzela svjetlo i radost njihove mudrosti, i dopustila bi (= u smislu, 'pustila da uđu') užitke zadovoljstava koji pripadaju raznoraznim apetitima i tijelu; a u onoj mjeri u kojoj ovi prevladavaju oni zamračuju i slabe razumijevanje. To se događa u svijetu, gdje su ljudi postali prosti/brutalni (gross) i glupi u svezi duhovnih istina u onoj mjeri u kojoj su popustili osjetilu ukusa i mamljenju tjelesnog osjetila dodira.

[3] Iz onog što je već bilo rečeno i ukazano u poglavlju o mudrosti nebeskih anđela (br. 265-275), može se potvrditi (ili 'isto tako vidjeti') da su i unutarnja osjetila, također i kod anđela nebeskih, koja pripadaju njihovoj misli i

osjećajima, izvrsnija i savršenija nego osjetila koja su imali na svijetu. Ali u slučaju onih koji su u paklu u usporedbi sa stanjem onih u svijetu, postoji također velika razlika, jer kako/koliko je veliko savršenstvo i nadmoćnost izvanjskih i unutarnjih osjetila kod anđela nebeskih, kod onih koji su u paklu je nesavršenstvo jednako tako veliko. Ali stanje takvih će biti obrađeno u nastavku.

462. [b] Da kada čovjek napušta (ovaj) svijet ponese sa sobom svu svoju memoriju mi je bilo ukazano na više načina, a velika većina tih (ili 'mnoge') stvari koje sam vidio u 'onom' svijetu je vrijedna spomena, od kojih ću neke ovdje po redu i navesti/ispričati (ili 'a želio bi ovdje neke od njih i ispričati'). U svijetu duhova su se pojavljivali neki koji su negirali svoje zločine i svoja nedjela koja su počinili na svijetu, pa su se stoga, da se ne bi smatrali nedužnima (= da ne bi vjerovali kako su nevin), sva njihova djela otkrila i ponovno prikazala iz njihove memorije po redu i redosljedu događanja, i to sve od njihove mladosti pa sve do njihove starosti; među tim djelima su najviše prevladavali prljubnička djela i blud.

[2] Među njima su bili neki koji su se služili prljavim trikovima (wicked arts) da bi prevarili druge počinivši raznorazne krađe. Sve njihove prevare i krađe su im bile prikazane po redu pred očima, od kojih mnoga nisu bila znana nikome do njima samima. Tek nakon toga su oni ta djela priznali, pošto su im jasno bila prikazana pred očima, zajedno sa svakom mišlju, namjerom, užitkom ili pak strahom koji je okupirao njihove umove u to vrijeme.

[3] Bili su (tamo/među njima) i drugi koji su prihvaćali mito, i koji su donosili potkupljive odluke, koji su na isti način bili ispitivani iz njihove memorije i iz nje je bilo pregledano sve što su (u)činili od početka do svršetka njihove službe. Svi detalji u svezi toga što su i koliko primili, također i vrijeme, te njihovo stanje uma i namjerâ, s bili prizvani njima u sjećanje te jasno i vidljivo predstavljeni stotinama ljudi (ili 'pred brojem ljudi koji je premašivao stotinu'). Ovo je bilo učinjeno sa nekolicinom i što je prekrasno, u nekim slučajevima su njihove knjige sjećanja (= memorandumi), u kojima su bile zabilježene ove stvari, bile otvorene te pred njima čitane stranicu po stranicu.

[4] Drugi koji su zavodili djevice/djevojke na sramotu (= na sramotna djela/na blud) ili su im oduzimali nevinost su bili pozvani pred isti sud; i pojednosti njihovih zločina su bile izvučene iz njihove memorije i ispitane. Lica stvarnih djevojaka i žena su također bila izložena kao da su one osobno prisutne, zajedno sa mjestima, riječima i namjerama, i to tako iznenada kao kad se scena po prvi puta događa (u smislu, 'kao kad je čovjek po prvi puta svjedok nekom događaju'), izlaganja su nekad trajala satima.

[5] Bio je jedan koji je volio klevetati druge (u smislu, 'to za njega nije bila strašna stvar' = 'nije smatrao da je klevetanje loše'); i ja sam čuo kako se njegove klevete nabrajaju po redu, i njegove poruge/pogrde, zajedno sa samim

riječima, i osobama o kojima i ispred kojih su (= te klevete i poruge/pogrde) bile izgovorene; i sve to je bilo stvoreno i predstavljeno tako životno (u smislu, 'na tako stvaran način'), iako je on, dok je živio na svijetu, sve to najpažljivije prikrivao.

[6] Bio je jedan koji je nepoštenim/prijetvornim izgovorom lišio svog rođaka njegova nasljedstva; i on je na isti način bio uvjeren i osuđen; i što je prekrasno, pisma i dokumenti koje su oni međusobno izmjenjivali su bila čitana u moje uho, i bilo je rečeno da ni jedna riječ ne nedostaje

[7] Isti čovjek je kratko prije svoje smrti također potajno otrovao svoga susjeda. To je bilo (raz)otkrito na ovaj način. Izgledalo je kao da se jarak otvorio pod njegovim nogama (ili 'On se pojavio kao da kopa jarak pod svojim nogama'), iz kojeg je izašao čovjek kao iz groba, i uzviknuo mu (ili 'vrisnuo prema njemu'), 'Što si mi učinio?' Onda je sve bilo razotkrito, kako je trovač sa njime prijateljski razgovarao, i kako je držao pehar/čašu, također što je (s)mislio unaprijed, i što se nakon toga dogodilo. Kada je sve ovo bilo razotkrito on je bio osuđen na pakao.

[8] Ukratko, svakom zlom duhu su pred očima predstavljena sva njegova zla djela, zločini, krađe, prevare, obmane i to na način da su izvučene iz vlastite memorije toga čovjeka, te je time njegova krivnja u potpunosti ustvrđena; pri takvom jednom prikazivanju stvari nije moguće da čovjek negira svoja djela pošto se sve okolnosti predstavljaju zajedno. Štoviše, naučio sam iz memorije jednog čovjeka, kada sam promatrao kako to anđeli pregledavaju/istražuju, kakve su njegove misli bile iz mjeseca u mjesec, iz dana u dan, i to bez ikakve greške, misli su bile prizivane baš kako su se pojavljivale iz dana u dan.

[9] Iz svih ovih primjera možemo ustvrditi da čovjek nosi sa sobom svu svoju memoriju, te da se ništa od onog što je on činio u ovom svijetu ne može prikriti da ne bi moglo biti razotkrito nakon smrti, što se događa u prisustvu mnogih ljudi, a sve to u skladu sa Gospodnjim riječima: **'Ništa nije skriveno što se neće otkriti ni tajno što se neće saznati. Naprotiv, sve što u tami rekoste, na svjetlu će se čuti; i što ste po skrovištima u uho šaptali, propovijedat će se po krovovima.'** Luka 12:2, 3.

463. U (raz)otkrivanju čovjekovih djela nakon smrti (= pri ulasku u duhovni svijet), anđeli kojima je određena ta služba/uloga pretraživanja čovjekove memorije, zagledaju u čovjekovo lice odakle se 'istraživanje' proteže na/kroz cijelo tijelo, počevši od prstiju obje ruke, i nastavljaajući se tako na cijeli organizam. Dok sam razmišljao o tome (ili 'dok sam se tome čudio') bio mi je ukazao razlog, naime, kako su svaka pa i najmanja misao ili pak želja utisnuti u čovjekov mozak, jer su tamo njihovi počeci, isto tako su oni utisnuti u/na cijelo tijelo, pošto se sve stvari od misli i volje protežu od svojih početaka na/u sve stvari od tijela gdje kao u onome što im je krajnje završavaju; i to je razlog zašto su stvari koje su upisane u memoriji, a da su od volje i posljedičnog

razumijevanja, utisnute ne samo na mozgu već također i na/po cijelom tijelu/čovjeku, i tamo postoje unutar reda u skladu sa redom pojedinih dijelova tijela. Tako mi je bilo jasno ukazano da je čovjek kao cjelina u potpunosti onakav kakva je njegova volja i njegovo razumijevanje (ili 'njegova misao'), čak do te mjere da je zao čovjek njegovo vlastito zlo a dobar čovjek njegovo vlastito dobro. Ovo ukazuje na što se misli pod 'Knjigom čovjekova života' o kojoj se govori u Riječi (Otkrovenje 20:12, 13), naime, da su sve stvari koje je čovjek ikad učinio i sve stvari koje je ikad (pro)mislio upisane/zapisane/utisnute na cijelom čovjeku, i kada ih se priziva iz memorije one se pojavljuju kao da ih se čita iz knjige (as if read in the book), a kada se duh pregledava na nebeskom svjetlu, one se pojavljuju kao u određenom odrazu/određenoj slici (as in an image). Svemu ovome bi dodao nešto nevjerojatno u svezi nastavka/zadržavanja/neprekidnosti (čovjekove) memorije nakon smrti, što me uvjerilo da ne samo generalne stvari već i najsitniji detalji koji su ušli u memoriju ostaju zabilježeni i da se nikad do u vječnost ne brišu. Vidio sam knjige koje su sadržavale zapise kao iz svijeta (writings as in the world), i bilo mi je rečeno da su one tamo prisutne iz memorije onih koji su ih napisali, ta da u njima nije nedostajala ni jedna jedina riječ koju je taj autor napisao za vrijeme svog života u svijetu; i na taj način se svi pa i najmanji detalji mogu prizvati/izvući na vidjelo čak i oni koje je ta osoba zaboravila na svijetu. Razlog za to mi je također bio otkriven, naime, da čovjek ima unutarnju memoriju i (iz)vanjsku memoriju, (iz)vanjsku koja pripada njegovom vanjskom čovjeku a unutarnju koja pripada njegovom duhovnom čovjeku; i da je svaka pa i najmanja stvar koju je čovjek mislio, želio, rekao, učinio ili čak čuo i vidio upisana/zabilježena u/na njegovoj unutarnjoj ili duhovnoj memoriji, te da stvari koje su tamo zabilježene nikad ne mogu biti izbrisane pošto su one također upisane i u duhu (= sačinjavaju čovjekov duh) kao i na djelovima njegovog tijela/njegovim organima, što smo ukazali gore (ili 'kao što je bilo rečeno gore'); i da je na taj način čovjekov duh (= njegovo duhovno tijelo) formiran u skladu sa njegovim mislima i djelima njegove volje. Ja znam da se ove stvari mogu činiti paradoksalne te da će ih današnji čovjek jako teško povjerovati (ili 'ja znam da to zvuči paradoksalno, i da je prema tome u to teško vjerovati'), no one su svejedno sasvim istinite. Neka nitko ne vjeruje (ili 'neka se onda nitko ne zavarava') da postoji ama baš ijedna stvar o kojoj je čovjek mislio u sebi ili je pak učinio u tajnosti a da će ostati sakrivena nakon njegove smrti; već neka svaki čovjek vjeruje da će se svaka pa i najmanja stvar otkriti u potpunosti kao u po bijela dana.

E. Swedenborg 'Nebo i Pakao - 461- 463'

PRIRODA ŽIVOTA DUŠE ILI DUHA

320. Generalno gledano, što se tiče života dušâ, to jest, ljudi kojii su nedavno umrli i postali duhovi, mnogo iskustva mi je sasvim razjasnilo da kada čovjek uđe u drugi život on nije svjestan da se nalazi u tom životu. On zamišlja kako se i dalje nalazi u svijetu, doista, da je i dalje unutar njegovog fizičkog tijela, u tolikoj mjeri da kada mu je rečeno kako je duh on biva apsolutno zabezeknut. On je zabezeknut jer, kao prva stvar, on je i dalje na svaki način (ili 'u svakom pogledu') čovjek s obzirom na senzacije, žudnje, i misli, i druga stvar, on nije tijekom svoga života vjerovao u postojanje duha, ili kao što je slučaj sa nekima, da bi duh mogao biti takav kao što njegovo iskustvo sada dokazuje.

321. Druga generalna stvar je ova: Duh ima osjetilne sposobnosti, i darove razmišljanja i govora, koji su daleko superiorniji ijednom koje je imao dok je živio u tijelu, toliko superiorniji da se oni jedva mogu usporediti. To međutim nije nešto čega su duhovi svjesni sve dok im Gospod ne omogući reflektirati o stvari.

322. Neka se ljudi čuvaju neistinitog pretpostavljanja kako duhovi ne posjeduju oštrije osjetilne sposobnosti nego su imali u životu tijela. Iz tisuća iskustava ja znam kako je baš suprotno istinito. Ali ako, poradi njihovih pretpostavki u svezi duha, oni nisu voljni u to vjerovati, neka sami otkriju kada uđu u drugi život, gdje će ih njihovo vlastito iskustvo prisiliti u to povjerovati. Ne samo da duhovi imaju dar vida, pošto žive u svjetlu; dobri duhovi, anđeoski duhovi, i anđeli također žive u svjetlu tako blistavom da je podnevno svjetlo ovog svijeta jedva usporedivo sa njime. Svjetlo u kojem žive i pomoću kojeg vide će Milošću Gospodnjom biti opisano kasnije. Duhovi također imaju osjet sluha tako oštar da se osjet sluha u njihovom fizičkom tijelu ne može sa njime usporediti. Oni su sada već u trajanju od nekoliko godina, bez ikakvog prekida, sa mnom vodili razgovore. Ali njihov će govor, također, Milošću Gospodnjom biti opisan kasnije. Oni imaju osjet mirisa, koji će također Milošću Gospodnjom biti ukazan kasnije. Oni imaju vrlo delikatni osjet dodira, koji u paklu donosi bol i mučenje. Jer sve senzacije se odnose prema osjetu dodira; doista one su samo različiti oblici i varijacije toga osjeta.

[2] Oni imaju žudnje i osjećaje, sa kojima se oni koje su imali u životu tijela ne mogu usporediti. Više će, Milošću Gospodnjom, o ovima biti rečeno kasnije. Oni su daleko više pronicljiviji (= dokučiviji, dublje spoznaju) i bolje zamjećuju razlike u njihovom razmišljanju nego je to bio slučaj tijekom njihovog života. Jedna ideja njihovog razmišljanja utjelovljuje više nego što je to tisuće ideja činilo tijekom njihova života. U onome što govore jedni drugima oni su toliko otvoreni/jasni i suptilni, tako izraziti/bistri i razlučivi, da ako bi čovjek uhvatio samo dio toga bio bi zabezeknut. Da sažmemo, oni (pri smrti) nisu izgubili apsolutno ništa; oni su (sada u duhovnom svijetu) kao

ljudi, samo više savršeni, ali bez materijalnog tijela i kostiju i nesavršenosti koje idu sa ovima. Oni priznaju i percipiraju da je čak tijekom njihovog života duh bio onaj koji je bio aktivan u senzaciji, i da iako je sebe predstavljao unutar tijela, on ipak nije pripadao tijelu. Kada je prema tome tijelo bilo odloženo na stranu, senzacije su puno izvrsnije i savršenije. Život se sastoji u senzaciji (= osjetu), jer nikakav život nije moguć bez senzacije, i kakva je senzacija takav je život, što je stvar koju je svatko u stanju (spo)znati.

E.Swedenborg 'Nebeske Tajne – 320-322'

2. Da li čovjek, nakon smrti i ulaska u duhovni svijet, susreće i prepoznaje svoju rodbinu, prijatelje i voljene?

'Zajednički (ponovni) susret u Velikom Onostranom Svijetu'

(Jakob Lorber 31 Svibanj 1852 – Izvadak)

(Gospod): 'Mnogi ljudi, koji inače imaju svoju glavu i srce na pravom mjestu, su, ako su donekle slabi u vjeri, uznemireni značajnim pitanjem da li postoji drugi život nakon ovog kratkog zemaljskog života, kakav je to život (ako ga ima) i da li će čovjek (tamo) prepoznati sebe onakvog kakav je bio ovdje (ili 'za života na zemlji')? Nadalje, da li će zadržati svoju zemaljsku svijest (ili 'da li će mu biti ostavljena njegova zemaljska svijest') i potpuno sjećanje na sve ono što mu se događalo na Zemlji (full remembrance of all his earthly conditions), ili su pak njegova svjesnost a također i njegovo pamćenje (u onom životu) više nalik snu, u kojem osoba što sanja prepoznaje sebe kao sasvim istog kakav je bio kada je živio svoj svjestan (conscious) zemaljski život, potpuno svjestan (aware) svoje vlastite subjektivnosti, jedino u sasvim drugim uvjetima; pri čemu svi aspekti njegova objektivnog zemaljskog života, osim par utisaka koji su duboko usađeni u njegovu svijest – poput najbližih rođaka i ljudi koje često viđa, dragih lokacija o kojima je živo raspravljao, a čak i oni/e skoro uvijek pod drugim uvjetima i drugačijim formama – gube skoro svo postojanje (ili drugim riječima, 'da li je čovjekov život nakon smrti poput sna?'). I da li se tamo u velikom/prostranom onostranom životu u takvim jednim duhovnim uvjetima života, koji naliče proročkom snu, prijatelji ponovno susreću i prepoznaju jedni druge?

A Ja, Gospod na to sveobuhvatno pitanje odgovaram: Da, na takav i takav način (such and such way)! Zavisno o tome da li je čovjek za vrijeme ovog (ili 'kroz ovaj') ovozemaljskog 'probnog' života živio više ili manje savršeno u skladu sa Mojim redom, koji je objavljen cijelom čovječanstvu.

Tko god je već ovdje (na Zemlji) postigao/ostvario istinsko i potpuno ponovno rođenje svoga duha, što svatko može postići jako lako, (taj u onome svijetu) živi kao potpuno preporođena osoba na takav način da mu je duhovni svijet sa svim njegovim uvjetima a također i u svojim efektima, kojima snažno utječe na materijalni svijet (in its effect exerted on the material world), potpuno vidljiv, (baš) kao i (sada) materijalni svijet. Odbacivanje njegovog fizičkog tijela, koje je ionako nesposobno za živu svjesnost i pamćenje, nikako ne može prouzročiti bilo kakve promjene u njegovom razmišljanju, htijenju, pamćenju i njegovoj subjektivnoj i objektivnoj svijesti/svjesnosti.

Pošto je život zajedno sa svim njegovim međusobnim učincima već ovdje prešao u duh, koji je uvijek i zauvijek u najvišoj i najčišćoj samo-svjesnosti i (kao takav) zauvijek nadmoćan svoj materiji, koja se jedino pojavljuje/očituje kao misao ili ideja fiksirana/učvršćena na jedno određeno vrijeme, Ja kažem: Svakome koji je iole sposoban jasno razmišljati bi trebalo biti poprilično očigledno – posebice zato što mu je dostupno na tisuće dokaza iz života mjesečara i mnogih vidjeoca i proroka – da čisti duhovni život u onom svijetu mora biti znatno jasniji život u potpunoj svjesnosti o sebi kao i o svim subjektivnim i objektivnim događajima, uvjetima i aranžmanima života, u skladu sa superiornošću koju duh ima nad materijom – koja, kako je već ukazano, nije ništa drugo nego fiksirani izražaj njegovih misli i ideja – te zauvijek stoji kao svjetlo, život, energija i potpuna svjesnost.

Bilo kako bilo, pošto ne samo jedno, već sva ljudska bića koja žive u skladu sa Mojim redom prelaze u (taj) isti najsavršeniji život, pitanje o konačnom ponovnom ujedinjenju (ili 'zajedničkom susretu ljudi') u onom svijetu je isprazno, jer, ako ljudi već u ovom nesavršenom materijalnom životu imaju mogućnost međusobnog prepoznavanja i prirodnog (= 'as pupa' = koja je poput faze u kojoj gusjenica prelazi u leptira; misli se na mogućnost) zajedničkog susretanja, koju nikako ne mogu negirati ili dvojbiti, onda će oni u još većoj mjeri posjedovati tu mogućnost u najsavršenijem, čistom-duhovnom životu, u kojem je njihova cijela priroda neuništiv izražaj i osnovni/temeljni princip sveg života kao i svih njegovih uvjeta i situacija! Da budemo sigurni, na/u ovom svijetu (je) duša (ona koja) kroz tijelo a putem svoga duha prepoznaje poznanike i rodbinu, (i koja) može sklapati prijateljstva i ostvariti intimne veze

te ih kao takve, što se tiče njihove forme/oblika i karaktera, može uvijek prepoznati.

Ako duša i duh ovo mogu učiniti kroz tisuće zatvorskih zidova tog kao takvog mrtvog tijela, kako li će tek onda oni to biti u stanju postignuti u svom potpuno neograničenom stanju, o čemu svjedoče nebrojena iskustva mnogih mjesečara, koji su jako često sa potpuno zatvorenim očima brzo i jako precizno prepoznali ne samo one koji ih okružuju, i to do same srži njihova bića, već također i ljude u udaljenim predjelima zemlje o kojima su im postavljali pitanja, i koje su oni brzo i pouzdano prepoznali! A ipak duša jednog naj-naprednijeg mjesečara očigledno nije ni blizu slobodnom stanju jedne još nesavršene duše nakon što je (ova) odbacila svoje tijelo!

Razlog zbog kojeg nesavršene ljudske duše nakon oslobađanja od tijela postaju uskoro sve više i više mračne, počiva u njihovoj zloj volji. Naravno, takve duše više ne vide ništa od ovog svijeta, što je poprilična nužnost, jer kad bi oni mogli vidjeti što se događa na zemlji onda bi mogli nanijeti značajne štete (ljudima) u svijetu, a posebice onima koje smatraju svojim neprijateljima. Takve duše i pojedinačni duhovi onda vide samo ono što se razvije iz njihove fantazije/maštarije, (nešto) poput najnižeg oblika sna ('najniži oblik sna' = duša projicira na mentalni ekran svoje vlastite sadržaje tako da je njezina stvarnost u stvari sasvim subjektivna). U takvom zamišljenom/nestvarnom svijetu (ili 'u takvoj maštariji') takve duše često ostaju i do nekoliko stotina godina, te su zaboravljive u odnosu na duše koje neprestano pristizu, čak i iako su to njihovi rođaci koji ih (kao takve) odmah prepoznaju. Oni vide jedino svoju dugotrajnu fantaziju/maštariju pa su stoga, u svrhu poduke, dostupni samo anđelima, i to putem korespondencija koje su anđeli sposobni 'ubaciti' u subjektivan iluzoran svijet takve slijepe duše.

Ako prihvate instrukciju i na taj način poboljšanje njihove volje (ili 'njihova htijenja') njihov iluzoran svijet polako/postepeno nestaje, a oni sve više i više dolaze na istinsko svjetlo i u mogućnosti su vidjeti sve oko njih, a također i njihove rođake i prijatelje. Oni ih ubrzo prepoznaju kao takve te su jako sretni što su (ili 'što mogu biti') sa njima.

No ako nema promjene na bolje/poboljšanja, oni ostaju u svom sve-gorem-i-gorem (continually worsening) iluzornom snu-nalik svijetu jedno izuzetno dugo vrijeme. U tom slučaju nema ni govora o sretnom ponovnom su-sretanju i prepoznavanju. Jer baš kao što fizičko ljudsko biće u jako stvarnom snu nije u stanju/mogućnosti zapamtiti svoj život u svim detaljima, i vidi samo ono što mu njegova mašta ukazuje da je istinito, tako malo, a čak i manje, mračna duša

u onom svijetu može zapamtiti ili pak prepoznati nešto unutar sfere svojega sna. Jer ona tada nikad nije u aktivnom već uvijek jedino u pasivnom stanju, iz kojeg se spontano može izvući jedino nakon, ako govorimo po zemaljsku, skoro beskrajnog vremenskog perioda...'

Bertha Dudde, br. 4781, 14 Studeni 1949

PONOVNI SUSRET U ONOSTRANOM U STANJU ZRELOSTI

U duhovnom kraljevstvu se one duše međusobno prepoznaju koje su na istom stupnju zrelosti (= duševnog savršenstva). Duše su na određenom stupnju zrelosti sposobne primiti Svjetlo, i također imaju sposobnost vidjeti duhovno (ili 'na duhovan način'). Duše u mraku se ne mogu međusobno raspoznati čak iako su se međusobno poznavali na Zemlji. U onostranom će one biti u stanju dobro vidjeti druga bića i komunicirati sa njima, ali neće postojati mogućnost njihova prepoznavanja. **Oni više nemaju iste fizičke karakteristike** (vidi iznad, stranica 7, 'Nebo i Pakao - 457'), a da bi se gledalo na duhovan način to zahtjeva više duševne zrelosti.

Ali duša koja je na Svjetlu može pronaći dušu koju je poznavala na Zemlji i pristupiti joj bez da od nje bude prepoznata. Iz tog razloga im svjetlosna duša može pomoći ali prurušena (= prekrivena), tako da zrake Svjetla koje izviru iz njih ne prouzrokuju prisiljavajući utjecaj na nezrela bića (= duše na nižem stupnju savršenstva).

Prema tome, za te nezrele duše, koje su napustile Zemlju i ušle u duhovni svijet, ima duša koje su voljne pomoći, i one im prilaze pošto ih je ljubav povezivala kada su bili na ovoj Zemlji.

Ipak, te duše moraju sebe dobrovoljno otvoriti za takva naučavanja/školovanja i savjetovanja. Njima ispravan put može biti ukazan ali one same moraju odlučiti hodati tim putem. Međutim, ako su te duše (koje su se poznavale na Zemlji) na stupnju zrelosti gdje su oboje u stanju primiti Svjetlo, čak ako i različitog intenziteta, onda će one također posjedovati sposobnost duhovnog gledanja i međusobno će se prepoznati na njihovu neopisivu radost. Onda će one raditi zajedno na međusobnom podupiranju i naučavanju i jedno drugome će izraziti svoju ljubav, što će ih učiniti neizmjereno sretnima.

Susret u onostranom je prema tome sigurna činjenica, ali može uzeti dugo vremena prije nego duša uđe u svjetlosne sfere i ponovno sretne svoje voljene da bi shvatila kako su oni jako često bili blizu (nje) kao savjetnici i vodiči na putu prema gore.

To blaženstvo ponovnog susreta je neopisivo i kompenzira mnogo patnje koju su trebali izdržati prije nego su došli na Svjetlo. Ali gdje god je duša pomognuta kroz njezinu ljubav tamo će i cilj također biti postignut, pošto je ljubav najsnažnija sila koja može pomoći neiskupljenoj duši, koja joj također osigurava ulazak u duhovno kraljevstvo, kraljevstvo svjetla i blaženstva. AMEN

Bertha Dudde, br. 5365, 15 Travanj 1964

PONOVNI SUSRET U ONOSTRANOM... STUPANJ ZRELOSTI

Biti će to neusporediv trenutak sreće kada duša napusti Zemlju i uđe u sfere svjetla gdje ništa nije ne-lijepo, gdje je duša okružena zračenjem blaženog svjetla, gdje prekrasna bića postoje i donose duši ljubav koja će ju skoro preplaviti.

Zrake svjetla su prilagođene zrelosti duše, i uvijek do stupnja koji će ju učiniti nezamislivo sretnom, ali nisu tako jake da bi uništile dušu koja još nije naviknuta na takvo svjetlo.

U beskrajnom svemirskom prostranstvu duša vidi najčudesnije kreacije, pošto je njezino duhovno oko sada sposobno gledati na duhovne kreacije, ne više materijalne, ipak ispred nje stvarne i u nikojem slučaju iluzije. Sred ove ljepote kojom se njezine oči naslađuju duša će pronaći svoje voljene koji su otišli prije nje u onom stupnju zrelosti u kojem su ih svjetlosne sfere mogle primiti.

Vi ne možete zamisliti blaženstvo takvog ponovnog susreta, ali u duhovnom kraljevstvu je duša u stanju primiti duboke utiske bez da umre, i svjesno doživjeti blaženstvo koje je Bog pripremio za nju. Duša će pjevati sa svim svojim srcem, i veličati zahvalnicom kada kraljevstvo svjetla postane njezina domovina, zažarena od ljubavi prema Ocu, Koji je za nju pripremio sva ta blaženstva.

Suradivati sa dušama koje su na istom stupnju zrelosti/savršenstva snaži njezinu snagu/moć i volju da bude aktivna, i duša će iskoristiti tu snagu/moć da pomogne dušama koje su još nezrele/nesavršene i daleko iza, da dosegnu isto blaženstvo. U milostivoj ljubavi ona će prihvatiti one koji su bili blizu njih na Zemlji i koji su i dalje u nižim sferama, koji su na Zemlji, kroz njihovu nevjeru i nedostatak ljubavi, za-ostali u njihovom duhovnom razvoju i stoga su u onostranom nesretni u mraku, ili na slabašnom svjetlu. Svjetlosna duša ih prepoznaje, ali ona neće biti prepoznata od njih kojima želi pomoći, i iz tog razloga oni često odbijaju njezinu podršku. Ali strpljenje i ljubav duše koja je na svjetlu, u stalnim naporima, za te duše, će konačno pri-dobiti njihovu naklonost/prihvaćanje.

Njihovo blaženstvo, koje oni primaju, kroz trajnu Božju ljubavnu silu, neusporedive kreacije kraljevstva svjetla, i suradnja sa bićima sa kojima su zajedno sjedinjeni u očaravajućoj ljubavi im daje neprestani poticaj ka iskupljujućoj aktivnosti, oni u tome za sebe pronalaze blaženstvo, oni daju što primaju. Oni pronalaze neprestano ispunjenje njihove čežnje za Bogom i ne mogu već žudjeti i druge učiniti isto tako sretnima.

Opisati vam veličanstvenost/raskoš kraljevstva svjetla je nemoguće, pošto jedino sazrela/usavršena duša može izdržati puninu svjetla i prema tome može razumjeti ovo blaženstvo o čemu još nesavršena duša nema razumijevanja.

Ali on može vjerovati u ovu stvar, da je u onostranom ponovni susret, da smrt nije kraj stvarnog života duše i da će te duše prepoznati jedna drugu kada su dosegnule određenu zrelost koju mnoge duše još ne posjeduju.

Tako da može uzeti dugo vremena za mnoge duše dok ne dožive sjedinjenje sa svojim voljenima. Ali čežnja za time je često poticaj za težnju nagore. Ova ljubavna sila je neprestano aktivna u dušama da pomognu onim dušama iz dubine do blaženog stanja, do ulaska u to kraljevstvo gdje ih okružuje zračće svjetlo, gdje oni mogu vidjeti Boga, i gdje će svim njihovim mukama/nevoljama doći kraj. AMEN

ZAJEDNIČKI SUSRET U ONOSTRANOM

U duhovnom svijetu će se dogoditi ponovni susret (= ljudi koji su se poznavali na Zemlji, rodbina/najbliži, će se ponovno su-sresti u onostranom), čovječanstvo u to može biti sigurno. Ali da li će ili pak ne taj sastanak biti dozvoljen odmah nakon vašeg odlaska sa/napuštanja ove Zemlje, (to) ovisi o stupnju zrelosti vaše duše baš kao (ili 'a također') i o zrelosti duša vaših voljenih. Jer gdje ova zrelost još nije dovoljno razvijena taj/takav duhovni uvid bi bio nemoguć (ili 'takvo duhovno uočavanje bi bilo nemoguće'), on onda najprije treba biti postignut, što može uzeti jako dugo vremena.

Ne prije nego je postignut određeni stupanj zrelosti je duša u stanju uzeti/primati duhovne utiske. Sâma duša mora biti na Svjetlu, sa ciljem da bi mogla prepoznati tko joj prilazi, dok duša na nižem stupnju zrelosti zna da je okružena sa bićima koja ne može prepoznati sve dok nema mogućnost duhovnog gledanja.

Blaženstvo bića se sastoji u sposobnosti da sebe po-dijeli sa onima sa kojima je bila bliska za života na Zemlji. Prema tome, one duše koje su već u/na svjetlu će zbog svoje zrelosti uvijek doći/prići k svojim, bilo zbog izmjene/razmjene sa onima jednake duhovne zrelosti, ili da pomogne i dalje slabim dušama da dosegnu svjetlo.

Stoga, savršenije/zrelije duše će imati sposobnost prepoznati slabije (razvijene duše) ali ne obrnuto. Slabe duše trebaju biti stimulirane da se poboljšaju, ali ne smiju biti prisiljene na to (ili 'ali ih se na to ne smije prisiljavati'). Ako bi svjetlosno biće (anđeo) prišlo slabijoj duši i od strane duše sa kojom se poznao na Zemlji bude prepoznat, to bi uistinu bilo prisiljavajuće (= označavalo prisilu).

Prema tome, radost ponovnog susreta je dar milosti i (pre)dan (ili 'dodjeljen') zrelim dušama donosi neizrecivu radost. Takva duša će učiniti sve što je u njezinoj moći da pomogne ne-zrelim dušama da iskuse istu sreću. Te duše neprestano (tome) teže na naj-blagonakloniji način, i nikad ih ne prestaju stimulirati, iako su od njih (= od strane tih ne-zrelih duša) ne-prepoznate, u njihovoj prekrivci i nošnji. Žudnja za onima koji su bili blizu njih na Zemlji ih privlači. To je uistinu jako moćna privlačna sila.

Kada dođe trenutak prepoznavanja onda će te duše biti izuzetno sretne. Onda će prepoznati brigu koja im je najprije bila dana i na isti način će se brinuti o drugim dušama, koje venu/malakšu u mraku i pomoći će im na njihovom putu prema gore. Svaka duša je privučena ka onima sa kojima je jednom bila bliska dok je bila na Zemlji.

Dogodit će ponovni susret ali vrijeme u kojem je to moguće ćete sami postaviti/odrediti. Ako ste već na Zemlji postignuli ovo sigurno (ili 'izvjesno') znanje, onda ćete učiniti sve što je u vašoj moći da postignete taj stupanj zrelosti/savršenstva na Zemlji, koji vam dozvoljava ući u svjetlosne sfere. Onda ćete biti primljeni od strane onih koje volite koji su vas odmah u stanju prepoznati, ili možete doći u kontakt sa njima bez da vas prepoznaju i u njihovo ime (ili 'umjesto njih') započeti vaše iskupljujuće/spašavajuće djelovanje.

Pobrinite se (= dobro pazite) da ne pređete na drugu stranu bez ikakvog (ili 'i najmanjeg') znanja. Pripazite da ste već pronašli Boga u Isusu Kristu tako da, Njime izbavljeni/otkupljeni, možete ući u duhovno carstvo.

Onda će vam taj ulazak pružiti sreću kroz radost ponovnog (su)sretanja. Ali ako sami niste postignuli njegovu zrelost na Zemlji onda ćete morati čekati dugo vremena, pošto se sve može dogoditi jedino unutar zakonskog reda. Sloboda vaše volje mora biti poštovana u duhovnom kraljevstvu, tako da jednog dana možete biti uvelike blagoslovljeni/blażeni. AMEN

DA DUŠE NAKON SMRTI VIDE NJIHOVE RODITELJE, DJECU, PRIJATELJE, I KAO REZULTAT TOGA UŽIVAJU NAJDUBLJU RADOST

290. Nakon smrti se duše međusobno ugledaju, započinju razgovore, i zaista pretpostavljaju da je sve isto baš kao da su zajedno na Zemlji; ali tako je na početku; prije nego su propisno inicirani u duhovne stvari. Ja ovo mogu posvjedočiti, i istovremeno mogu posvjedočiti da oni uživaju najdublju radost, ako je za vrijeme života u tijelu među njima bila uzajamna ljubav. [3 Prosinac 1747]

DA U DRUGOM SVIJETU MUŽ I ŽENA ZAISTA MEĐUSOBNO RAZGOVARAJU, ALI IPAK NE MOGU OSTATI ZAJEDNO: KAO ŠTO JE TAKOĐER SLUČAJ SA BRAĆOM, SESTRAMA I PRIJATELJIMA

294. Bilo je rečeno ranije (br. 290) da očevi, majke, braća i prijatelji mogu međusobno razgovarati u drugom životu; ali oni su ipak dobrovoljno razdvojeni, jer zemaljske veze/prijateljstva ih sprječavaju pridavati pažnju nebeskim stvarima; pored toga, stvari o kojima su tada mislili bivaju prizvane, što ne može a da ih ne privuče ka svjetovnim stvarima, i na različite načine prouzroči probleme/muke/neprilike. [4 Prosinac 1747]

DA SE U DRUGOM ŽIVOTU POZNANICI SRETNU

610. Kada oni koji su u drugom životu najprije tamo uđu, zemaljske stvari i dalje prijanjaju uz njih, jer oni ne znaju drugo nego da su i dalje u svijetu i da tamo žive. Ovo mi je postalo očito na osnovu mnogih stvari, jer mnoge godine oni nisu bili svjesni da su u drugom životu, niti su mogli znati dok im to nije bilo ukazano, što su na kraju priznali. Zbog toga su oni također zadržali u umu (animus) prijatelje/dugove koje su imali u životu tijela, i onda je od strane Gospoda dozvoljeno da ih oni također pronađu i sa njima govore kao na Zemlji, ipak ne na nijedan drugi način nego što im je dozvoljeno ili dano. Stoga svatko može pronaći svoje prijatelje, roditelje, i djecu, ali ipak oni ne mogu ostati tamo zajedno više nego im je dozvoljeno od strane Gospoda.

611. Baš kao što pronađu svoje prijatelje, tako također pronađu i svoje neprijatelje, posebice kada su ih progonili sa mržnjom; stoga mi je bilo dano zaključiti koliko je opasno progoniti bilo koga iz mržnje. Tamo se nitko ne može pretvarati/simulirati, to jest, razmišljati u glavi o jednoj stvari, a riječima (iz)reći, i pokazati na svojem licu, nešto drugačije; već osjećaji 'animusa' (uma) leže otvoreni kao na jasnom danu, i stoga pretvaranje/simulacija izbija u otvorenu mržnju. Stoga svatko može sam prosuditi da li takvi ljudi mogu biti primljeni u nebo. . [31 Siječanj 1747]

DA SE RODACI, PRIJATELJI, SURADNICI, MEĐUSOBNO SUSRETNU U DRUGOM ŽIVOTU

2771. Putem poprilično velikog iskustva mi je bilo dozvoljeno naučiti da u drugom životu (**ljudi**) susretnu/pronađu svoje rođake, prijatelje, suradnike, i poznanike, čak i one koje su poznavali samo po čuvenju, i razgovaraju sa

njima, i također se isprva druže sa njima: jer u drugom životu udaljenosti ne postoje/važe: oni koji su udaljeni 1000, ili može biti 10 000 milja, su blizu, u stvari, oni mogu biti jako blizu, u ovisnosti o kvaliteti njihovog života.

Prema tome, pošto stvari tako stoje da rođaci, roditelji, djeca, prijatelji, suradnici i oni koji su se na neki način poznavali, pronađu jedni druge, izuzetno je nesretna situacija za one koji su nekoga mrzili za vrijeme života u tijelu. Ovi također dođu zajedno sa onima koje su mrzili i primjenjuju njihovu mržnju, na veliku nepriliku i nesreću onih koje su mrzili: niti (ih) veliko mnoštvo duša (u) to(me) sprječava, kako mi je bilo dano/dozvoljeno naučiti na osnovu jako puno iskustava.

Zbog toga neka se ljudi čuvaju mržnje, jer njihov život tamo je tako sličan njihovom životu u tijelu, da, života što se tiče, oni ne znaju drugačije nego da žive u tijelu. [8 Kolovoz 1748]

E.Swedenborg 'Duhovna Iskustva'

3. Što ljude nagoni na samoubojstvo i kakva je sudbina samoubojica u onostranom?

Bertha Dudde, br. 0974a & b, 21 & 22 Lipanj 1939

BESMRTNOST... VJEČNOST... SAMOUBOJSTVO

Pitanje besmrtnosti... pojam vječnosti... čovjek ne može dokučiti/shvatiti, pošto on, u jednu ruku, ne može razumjeti ništa iz(n)a(d) (ili 'izuzevši') zemaljskih pojmova, a u drugu ruku, njemu se ne može dati duhovno objašnjenje koje je prikladno njegovom razumijevanju. Jedino pri ulasku u svjetlosne sfere se može dati djelomično objašnjenje ali čak i onda to ostaje misterij/problem koji, kao i Vječno Božanstvo, ne može nikad biti potpuno riješen i shvaćen. Ovo je moralo biti rečeno da bi se shvatilo slijedeće:

U vremenima velike duhovne nevolje su ljudi skloni vjerovati da mogu samovoljno (= 'kako im paše') okončati svoje živote, i sa time, dokončati svoje postojanje, pošto vjeruju kako žive samo jedno određeno vrijeme i stoga se osjećaju ovlašteni i sposobni skratiti ga. Oni jednostavno ne razumiju koncept besmrtnosti, beskrajnog vremena i vječnosti. Ne može im biti dokazano da njihovo postojanje neće nikad završiti, i njima je

podnošljivije/utješnije vjerovati da će život jednog dana završiti. Pa iako ljudi s vremena na vrijeme osjećaju nelagodu/nemir kada misle o vremenom svršetku, oni radije prihvaćaju takve misli nego misli o nastavku života nakon smrti budući znaju kako je sve na ovoj Zemlji prolazno i prema tome ne mogu i neće vjerovati u besmrtnost svoga 'Ja(stva)'. Objasniti pojam 'vječnog' takvoj osobi bi jednostavno bilo nemoguće... Ideja kako nešto sa čime je tako intimno povezan neće nikad prestati postojati ga zabrinjava i budi njegov osjećaj odgovornosti pošto, razumljivo, na život treba gledati prilično drugačije čim se u obzir mora uzeti trajno postojanje. (Prekid).

(22 Lipanj – nastavak objave)

Posljedično tome, ljudi koji svjesno negiraju život nakon smrti neće oklijevati sami dokončati njihov zemaljski život pošto vjeruju kako će dokončavanjem njihovog zemaljskog života oni sve urediti, i zakazuju uzeti u obzir posljedice njihovog djelovanja ako su u krivu. Oni jedino uništavaju vanjsku čauru ali ne sam život i prema tome ga moraju nastaviti živjeti... pošto on ne može biti uništen, niti na Zemlji niti u onostranom... on je, u pravom smislu riječi, besmrtn, to jest, vječnog je trajanja. Njega nije moguće dokončati pošto je Stvoritelj stvorio biće iz Sebe i sve što je Božanskog porijekla nikako ne može nestati/biti uništeno.

I zato je Stvoritelj u Svojoj mudrosti odredio da ne postoji vremenskog ograničenja za biće da ono postigne (ili 'da bi postiglo') svoje savršenstvo... da ono čak i u vječnosti može sigurno napredovati i tako biti neprestano aktivno, te davati kao što i prima... bez da se ikada iscrpi ili da je ikada primilo konačno od Vječnog Božanstva (tj. da mu Vječno Božanstvo više nema što dati)... Zemaljsko ljudsko biće jedva može zamisliti/pojmiti pojam/ideju 'vječnosti, niti mu besmrtnost može biti potpuno objašnjena budući na Zemlji nema ničeg što je vječno, a budući mu besmrtnost duše ne može biti dokazana on u nju mora vjerovati. Također, čovjek ne može niti analizirati pojam 'vječnosti' sa svojim intelektom. Ovaj pokušaj nikako ne može dati rezultata sve dok ljudsko biće ne može primjeniti istu poredbu na fizički medij. On jedino prihvaća nešto kao istinito kada ima uvjerljiv dokaz. I prema tome ovdje opet ostaje jedino vjera... Čovjek mora vjerovati u ono što mu ne može biti demonstrirano, i tako (vjera u) besmrtnost bića kroz cijelu vječnost mora prethoditi svom drugom rasuđivanju. AMEN

SAMOUBOJSTVO... SUDBINA U ONOSTRANOM

Staza tijela se mora odhodati do kraja, to jest, svako biće također mora iskusiti ljudsko utjelovljenje (= mora se kao čovjek utjeloviti na ovoj Zemlji). Zemaljska staza koja tome prethodi se ne može promišljeno/namjerno skratiti ili prekinuti. Međutim, u stadiju slobodne volje čovjek je sposoban iskoristiti svoju slobodnu volju i prema tome također promišljeno/namjerno okončati svoj zemaljski ljudski život bez da bude spriječen. Ali posljedice takvog miješanja u Božansku volju su strašne. Takva osoba je i dalje nezrela, to jest, ona je bez spoznaje ili ne bi poduzela takav korak koji ju lišava velikog blagoslova... (a taj blagoslov se sastoji u slijedećem:) biti u stanju poboljšati svoj karakter dok Bog Osobno ne okonča njezin život. Pri svemu tom, ona će u onostranom postati svjesna svoje bijedne/nesretne akcije i njezina grižnja savjesti će biti neopisiva.

Ako je Božja volja okončati život, nezavisno o tome da li je osoba još mlada i nespremna za vječnost, onda Bog prepoznaje nužnost toga i kraj zemaljskog života je čin milosti, ili da bi se spriječila pogibelj za dušu ili da bi se toj duši ponudila mogućnost u onostranom koja će uzdignuti njezino stanje zrelosti u kratkom vremenskom periodu. Nasilno završavanje života (= samoubojstvo) je, međutim, duhovno veliki korak unazad, jer biće je iznenada bez snage da sebe poboljša/unaprijedi i ovisi o milosti svjetlosnih bića ili ljudi, što znači, ako joj oni ne pomognu ona će zauvijek ostati na istom nivou nesavršenstva. Duša u onostranom najprije mora ovo shvatiti što će inicirati neopisivo stanje žalosti. Ali ako je duša voljna ona će iskoristiti svaku mogućnost biti od pomoći, pa ipak će njezinu borbu riječima biti isuviše teško opisati. Na neki način, ona u onostranom mora nastaviti trpjeti zemaljske patnje koje je htjela izbjeći; iste stvari koje je htjela odbaciti su i dalje priljepljene uz nju i muče je užasno.

Pa ipak Bog nije nemilostiv čak prema duši koja je zanemarila/omalovažila Njegovu volju, pod uvjetom da duša nije u potpunosti tvrdoglava. Nakon određenog vremena, za kojeg se duši čini da traje vječno, bit će joj također dani zadaci u onostranom koji će olakšati njezinu situaciju. I onda će ponovno morati iskoristiti svoju volju. Ako se složi sa time da pomogne dušama koje pate u onostranom ona će uskoro primjetiti očigledno poboljšanje svojih okolnosti. Ali lako se može dogoditi da to bude nakon vremena kojeg je Bog odredio njezinom stvarnom zemaljskom životu, tako ispada da ona naposljetku ne bi samovoljno skratila svoj zemaljski put i morala bi i dalje

otezati u stanju patnje u onostranom, koje je na Zemlji smatrala nepodnošljivim, dok se Bog ne sažali na dušu.

Iz tog razloga je njezino miješanje u Božju volju bilo u potpunosti besmisleno; ona je sebe lišila milosti da u potpunosti sazrije na Zemlji ali na nikoji način nije okončala kušnje/mučenja zemaljskog postojanja. Posljedično tome, takve su duše žaljenja vrijedne, jer će uzeti jako dugo vrijeme dok ne budu iskupljene a svjesnost da je Božji blagoslov bio odbačen je tako bolna za dušu da se u onostranom nalazi u bijednom stanju. Takvim dušama su ljudske molitve posebno potrebne. Jedino ljudska ljubav na Zemlji može olakšati njihove muke i dodijeliti im snagu da poboljšaju svoju sudbinu tako što će koristiti svoju volju, ukoliko je duša u onostranom spremna biti od koristi i na taj način, nakon prividno beskrajno dugog vremena, će biti u stanju promijeniti svoje mračno prebivalište koje je, razumljivo, njezina sudbina dok nije spašena Božjom ljubavlju i milošću. AMEN

Bertha Dudde, 19 Srpanj 1954, br. 6005

BAHATO OKONČAVANJE ŽIVOTA

Vama je određeno/dano vrijeme za posljednje Iskupljenje od vaših okova, za konačno oslobođenje od forme. Taj period varira u trajanju, ali Ja uzimam u obzir što je najbolje za vašu dušu. Ja ne skraćujem proizvoljno vaš zemaljski život. Ja znam zrelost duše svakog pojedinca, i također opasnost regresije, ili mogućnost postizavanja više zrelosti na Zemlji. Moja Ljubav i Milost će završiti ljudski život ranije, da bi se spriječio povratak duše u staro stanje, ili ako vidim mogućnost promjene u posljednji trenutak, onda ću Ja produžiti trajanje tog života, ali jedino u Mudrosti, pošto Ja znam sve što je od dobrobiti/korisno za dušu.

Sada ćete shvatiti koliko je velik prekršaj proizvoljno/samovoljno okončavanje života, koliki grijeh počinjavate kada idete ispred Moje ljubavi i milosti, i prema tome ne koristite mogućnost koja je vašoj duši ponuđena da dosegne ispunjenje. Vi se miješate u Moj plan Spasenja i dodajete nepravdu/zlo vašoj duši koja/e će vam jednog dana uzrokovati veliku žalost/grižnju savjesti i samo-prijekor, za koju/eg se ne možete iskupiti u onostranom. Vi ste sebi nešto nepovratno izgubili, čak i ako uspijete u poboljšanju stanja vaše duše kada težite agore.

Ali postoji velika opasnost da će duša potonuti dolje i protiviti se. Proizvoljno okončavanje njezinog života je bila pobuna i otuđivanje ostaje. Te duše imaju veliku potrebu za pomoći tako da se ne bi izgubile jedno beskrajno dugo vrijeme. Ali zbilje se u skladu sa njihovom voljom.

Ja ću zasigurno pomoći svakome u velikoj nevolji, koja se može umanjiti odmah samo ako čovjek misli o Meni, i zaziva Me za pomoć. Ova nevolja je također način da bi vaše misli okrenuo prema Meni, tako da vi još uvijek možete ostvariti uspjeh u ovom zemaljskom životu. Patnja ne dolazi na ljude bez razloga, pošto su njihove duše u velikoj opasnosti i trebaju pronaći, kroz njihovu patnju, način da pobjegnu. Što Mi se više duša protivi (= buni protiv Mene), to veća postaje opasnost. Onda će se ona naposljetku suprotstaviti Mojoj volji, i odbaciti Život koji su joj Moja ljubav i milost odredile/dale za njezino konačno iskupljenje.

Jer utjelovliti se kao ljudsko biće je milost za dušu, dar Moje ljubavi, to je korak nagore prema visinama, kojima može sezati da bi bila zauvijek slobodna i sretna. Duša stoji blizu svojeg cilja i prema tome je odgovorna za svoja djelovanja ako ne iskoristi taj dar, odbacujući ga u zasljepljenom/glupavom razmišljanju.

Ja znam svaki pokret u ljudskom srcu i Ja zasigurno pravedno/ispravno sudim, Ja računam sa slabošću Mojih stvorenja. Ali ono nije bez krivnje i njegova slobodna volja će ga teško pritiskati ako je pogrešno usmjerena ili zloupotrebljena.

Čovjek ne može okončati svoje nevolje tako što će sebe odstraniti (= izvršiti samoubojstvo), on sa time mora nastaviti dalje (= u istom tom stanju nevolje kojeg je htio izbjeći samoubojstvom će se naći i u onostranom), i neće pronaći izlaz. Njegova duša će u duhovnom kraljevstvu neizrecivo patiti dok on ne postane njezin gospodar, kao što je mogao na Zemlji. On mora pronaći utočište u Onome Koji je Gospodar nad svom nevoljom i patnjom, jer On je pobjedonosan nad grijehom i smrću. AMEN

Samoubojice... neprijatelji vlastitog života

6/162 [11] Gospod: 'Jer kakve koristi ima čovjek ako stekne cijeli svijet sa ovim, svojim zemaljskim životom, ali će pri tom nauditi svojoj duši? Iz tog razloga čovjek mora iskoristiti ovaj, svoj fizički život, jedino tako da stekne vječni život za svoju dušu. Kada ljudsko biće ne iskorišti/štava svoj fizički život pretežno/uglavnom da ostvari tu svrhu, onda jedino njega treba kriviti kada proigra/izgubi život svoje duše, ili ga bar oslabi do točke da duša u onostranom često potrebuje znatno dug vremenski period da sebe dovoljno sabere tako da bi mogla biti u stanju preći u nešto svjetliji i bolji duhovni život. Jer dokle god je duša sa imalo ljubavi vezana za svoj tjelesni život sa svim njegovim ugodnostima, ona u duhu niti ne može biti skroz preporođena; a duša koja u svom duhu još nije skroz preporođena, nikako ne može ući u istinsko kraljevstvo Božje, jer tamo ne može opstati niti jedan atom ičega materijalnoga.'

6/163 [1] Jedan od starješina je zapitao Gospoda: 'Gospode, ja sam puno kontemplirao u svezi ovog: Zar mi ne bi trebali prezirati/mrziti naš fizički život i bježati od njega, radije nego ga ljubiti, tako da time možemo steći i sačuvati život duše? Ta stvar mi je postala skoro sasvim jasna, ali ima još jedna koja nema potpuni smisao. Među ostalima, ima također ljudskih bića koji su uistinu zakleti neprijatelji svojih vlastitih života, kada oni, iz ovog ili onog razloga, postanu umorni (ili 'kada klonu') i počine samoubojstvo. Zar ne bi, u ovom slučaju, ta ljudska bića iznad svega stekla život duše? Koje je Tvoje mišljenje u svezi ovog?

[2] Gospod: 'Zar im je Bog dao njihov fizički život tako da bi ga mogli uništiti? Život tijela je ljudskom biću bio dan od strane Boga kao sredstvo kroz kojeg on može i treba postići vječni život za svoju dušu. Ali što se događa kada on unaprijed uništi ta sredstva? Pomoću čega će on onda postići i sačuvati život svoje duše? Ako tkalac unaprijed/prethodno uništi svoj razboj, kako će istkati svoja platna? Samoubojice, osim ako su umobolni (ili opsjednuti), će rijetko ili nikad više biti u posjedu kraljevstva (ili 'moći postići kraljevstvo') vječnog života! Jer onome koji je takav neprijatelj svoga vlastitog života nedostaje ljubavi prema životu, a život bez ljubavi uopće nije život; je smrt.'

Gospod Isus Krist ([Koji je utjelovljeni](#)) Jehova Stvoritelj, Jedini Bog i naš Vječni Otac 'Veliko Ivanovo Evanđelje – 6/162:11; 163:1, 2' J.Lorber

Različite vrste samoubojstava i njihove posljedice u onostranom

4/152 [1] (Gospod Isus Krist:) ‘Postoje različite vrste samoubojstava. Najgora vrsta je kada netko oduzme svoj vlastiti život zbog toga što je njegov veliki ponos bio ponižen od strane druge osobe, ne ostavljajući mu priliku da se osveti. Ovakvu vrstu samoubojstava duša ne može nikad u potpunosti nadoknaditi/ispraviti. Potrebno je milijun godina dok takva duša nije sposobna obući svoje usahle/osušene, ljubavi lišene kosti bar sa kožom, a kamoli (ili 'a da ne spominjemo koliko vremena je potrebno takvoj duši') da utjelovi svoje cijelo biće; jer utjelovljenje je u stvari proizvod ljubavi koja, ponovno/zauzvrat, nadahnjuje/pobuđuje ljubav.

[4] Duša koja je već ovdje bila čista ljubav, u onostranom izgleda (= pojavljuje se) odmah jako usavršena njezine forme što se tiče. Pohlepna i sebična duša, međutim, izgleda jako mršavo/suho u onostranom. Ali postoji još nešto preostalog mesa i krvi pošto takva duša bar ima ljubav prema sebi, dok je samoubojica također potpuno ogoljen od te ljubavi, i njegova duša mora iz nužnosti izgledati kao skelet u onostranom. Jedino pitanje je da li kao ljudski ili neki životinjski skelet.

[5] Već smo spomenuli da postoji nekoliko vrsta samoubojstava, i Ja sam detaljno obrađivao najgore slučajeve. Dakle, samoubojica najgore vrste se u onostranom ne pojavljuje u obliku ljudskog skeleta, već kao skelet zmaja, zmije ili neke druge divlje, okrutne životinje. Zašto? To vi (sami) bez ikakve sumnje možete lako riješiti/odgonetnuti. Takva duša neće nikad biti u stanju potpuno ostvariti životno savršenstvo.

[6] Pored tih, postoje također oni koji su počinili samoubojstvo iz ljubomore zbog djevojke koja je, bez njezine vlastite greške, pretpostavila drugoga ljubomornom čovjeku koji ju je, kad god bi se sreli, mučio na sve moguće načine, optužujući je za nevjeru koju ona nikad nije ni pomislila počinuti. Takav u onostrano pristigne kao skelet vuka, psa ili kokota, pošto je unutrašnja priroda tih životinja vodila intelekt i volju takve ljubomorne budale, budući da je pred-egzistencijski izražaj duše i kao takav određuje njezine glavne karakterne osobine. Za takve samoubojice je također jako teško ostvariti makar određeni stupanj životnog savršenstva.

[7] Onda ima još drugih samoubojica koji su potajno počinili veliki zločin za kojeg znaju da nosi sramnu i bolnu smrtnu kaznu. Oni također znaju da njihov zločin mora biti otkriven. Što se obično onda događa? Takav tajni, prikriveni kriminalac, vođen svojim velikim strahom i mučen svojom pravednom/ispravnom savješću, zapada u potpunu i sumornu utučenost/očaj, i onda počinjava samoubojstvo. Takva duša se u onostranom pojavljuje kao skelet u njegovoj izvornoj, pojedinačnoj formi svojih životinjskih prethodnika takvih poput, na primjer, daždevnjaka, guštera i škorpiona, koji su svi

skupljeni zajedno na hrpu i okruženi sa zažarenim zidom, obično u obliku zažarene ogromne zmijske. Zažareni zid je također dio pred-egzistencije jedne te iste duše i elemenata inteligencije iste.

[8] Ukratko, jednom kada je duša, zbog lošeg/krivog odgoja, postala lišena sve ljubavi, uključujući i samo-ljubav, cijela duša je onda probijena/ispunjena/prožeta sa paklom kao najgorim neprijateljem života. Duša je onda unutar sebe postala neprijatelj svog vlastitog života i bića i uvijek pokušava uništiti iste na jedan ili drugi bezbolan način. Gdje god takva potpuna mržnja prema životu postoji, sve se u životu naposljetku mora raspasti. Za takvu dušu neće biti moguće pojaviti se u onostranom u drugoj formi nego u njezinim razloženim pojedinačnim prvobitnim/temeljnim životnim formama, i čak onda jedino u njihovim skeletima bez mesa koji nose u sebi svoj nužan sud.

[9] Kod obadvoje, čovjeka i životinje, kost je onaj dio koji je pod najvećim sudom i koji je najviše lišen ljubavi. Pošto u kostima, baš kao i u kamenu, nikakva ljubav nikad ne može postojati, ovi ostaju na kraju, iako jedino kao supstancijalne duhovne čestice, kao takvi korespondentni dijelovi u kojima nikad ne može biti ikakve ljubavi. Ali i dalje je lakše ljudskim kostima obući sebe sa životom nego životinjskim kostima, a da ne spominjemo skelete insekata i hrskavice i kosti vodozemnih životinja.

[10] Sada možete zamisliti što će se dogoditi kada se takav samoubojica pojavi, kako je opisano, u onostranom i koliko težak i dug proces će to biti prije nego takva duša može uopće započeti poprimiti oblik ljudskog skeleta i oblačiti ga sa kožom i čak sa nekim mesom.

[11] Ali vi se sada iznutra pitate da li će takva duša trpjeti ikakvu bol? I Ja vam govorim: Ponekad će to biti najoštrija/najgora, goruća bol, a ponekad neće osjećati nikakvu bol. Kada je duša, tako reći, uznemirena sa prilazećim duhovima koji ju, ako je to moguće, namjeravaju vratiti u život, ona osjeća užasnu, goruću bol u svim svojim dijelovima; ali čim se ponovno odmara, ona nema niti osjećaj niti svjesnost i, prema tome, ne osjeća nikakvu bol.

[12] Postoji još mnogo više vrsta samoubojstava koja nisu tako štetna/loša za dušu kao dva upravo opisana. Međutim, ni jedno samoubojstvo nema dobre posljedice za dušu.'

Gospod Isus Krist ([Koji je utjelovljeni](#)) Jehova Stvoritelj, Jedini Bog i naš Vječni Otac 'Veliko Ivanovo Evanđelje – 4/152:1, 4-12' J.Lorber

Samoubojstvo... Posljedica krivog odgoja... primjer Jude Iskariota

4/125 [1] ‘Gospod Isus Krist:) U učeniku/sljedbeniku (Judi Iskariotu) imate jedan divan primjer (**krivog odgoja**). On je sin jedinac jako bogatog oca i podjetinjete majke. Oba roditelja su užasno razmazila svoje dijete i dopustili mu činiti, te su mu dali, što god je dječak zaželio. Kao posljedica toga, kada je momak dovoljno odrastao i postao snažan, on je svoje roditelje otjerao iz kuće i prepustio se uživanju sa kurvama koliko god je to njegova priroda dozvoljavala.

[2] Nije prošlo previše vremena prije nego je momak protratio imovinu svojih roditelja. Oba roditelja su bila prisiljena prositi da bi ubrzo nakon toga umrli od tuge i jada.

[3] Kada se momak na taj način i sam istrošio, on se donekle pokajao te zapita sebe: ‘Dobro, zašto sam ispaao ovakav a ne drugačiji? Ja nisam sebe porodio, a još manje začeo; niti sam mogao sam sebe odgojiti, - a ipak svi mi govore u lice da sam pokvareni zlikovac i propalica koji je na račun svojih podlih i zlih trikova nasamario svoje roditelje otjeravši ih sa njihova teško stečenog imanja i na kraju čak bio odgovoran za njihovu preranu smrt.

[4] ‘Kako zbog toga ja mogu biti optužen? Priznajem da sam se možda ponio jako loše, no zar je moja greška što mi roditelji nisu dali bolji odgoj? Što da radim sada? Jadan/siromah, bez novaca, bez kuće, bez posla, bez kruha! Najlakši i najbrži izlaz iz ove situacije bi bilo krasti i pljačkati. Međutim, bilo bi sve samo ne ugodno biti uhvaćen poput nespretnog lopova i zatim oštro kažnjen. Pljačkanja što se tiče budućnost je još gora. – No sada znam što trebam učiniti. Trebam naučiti neku vještinu, čak ako to bude moralo biti drevno, glupavo lončarstvo pomoću kojeg se moj otac obogatio.’

[5] Kako rečeno tako učinjeno! Postao je šegrt kod jednog lončara dobre naravi u Kafernaumu i u kratkom vremenu je marljivo naučio vještinu potonjeg. Stari lončar je imao kćer koja je uskoro postala žena (**ovog** studenta **lončarske**) vještine.

[6] No, za razliku od bezbrižnog života kakvog je Juda običavao voditi ranije, on je sada, kao majstor lončarstva, postao tvrdica i zajedljivac. Njegova žena bi jako često iskusila tvrdoću njegovog srca. Proizvodio je dobru robu i posjećivao je sve sajmove dok su njegovi ljudi kod kuće gladovali i prekomjerno radili. Kadgod bi sa sajma donio jako puno novaca, on bi dao manju količinu najvrednijim radnicima. Međutim, kada bi kući donio samo malo, život je bio jako težak u njegovom jadnom domaćinstvu.

[7] Radi toga da bi, uz lončarstvo, imao dodatni prihod, iznajmio je ribarski posao i prije nekoliko godina se upleo u prirodnu magiju, pošto je u Jeruzalemu nekoliko puta vidio kako su Egipatski i Perzijski čarobnjaci sa svojom magijom zaradili jako puno novaca. Ali iako je na to potrošio jako

puno novaca, on nije postigao ništa. Također je studirao magiju sa nekim stranim Esenima koji su se pretvarali kako su sposobni, ako bi bilo potrebno, stvoriti cijeli svijet sa svime što on obuhvaća i nosi.

[8] Ubrzo je otkrio kako se nalazio na krivom kraju štapa pa je okrenuo svoja leđa svojim krasnim učiteljima. Ove godine je čuo o svim stvarima koje Sam činio, i kako je sve to prevazišlo sve što se do sada na ovoj Zemlji nazivalo 'činiti čuda'.

[9] I to je bio istinski razlog zašto je on postao Moj učenik/sljedbenik, ostavljajući sve iza sebe da bi od Mene mogao naučiti kako činiti čuda i zaraditi puno zlata i srebra na taj način.

[10] On nije previše zainteresiran za Moje učenje. Kada sluša što govorim, on u stvari jedino želi čuti od Mene kako objašnjavam na koji način i kojim sredstvima Sam Ja izvršio ovo ili ono čudo. Eh, on nikad ne uspjeva pokupiti ništa korisno za njega i stoga je uvijek nabusit/ljut.

[11] U stvari, on na ovom svijetu od Mene neće imati nikakve koristi. Jedan čin izdajstva, popraćen sa najmračnijim očajanjem, će ga natjerati na samoubojstvo, i njegov otužan kraj će biti konopac i vrbovo drvo. Jer on je onaj koji pokušava iskušavati Boga, a to je – i mora biti – veliko svetogrđe. Ali onaj koji se usudi/drzne počinuti svetogrđe protiv Boga ga iz nužnosti mora također počinuti i protiv sebe. Najprije protiv Boga, onda protiv sebe.

[12] Pa ipak Ja vam govorim kako će u onostranom oni koji počine samoubojstvo teško ikad ugledati lice Božje. Ja bi vam mogao, matematičkom preciznošću, ukazati razlog zašto je to tako. Ali zaista, nije vrijedno truda. Dovoljno je ako vjerujete ono što Sam vam naznačio kao posljedicu samoubojstva. **Njegov uzrok je bez izuzetka određena vrsta imbecilnosti koja proizlazi iz očajanja, a ova je posljedica nekog svetogrđa protiv Boga ili Njegovih zapovijedi.**

4/126 [1] Čovjek smatra kako su Božji zakoni izuzetno dobri i pravedni. Pa ipak ima također ljudi koji ne žele živjeti u skladu sa tim zakonima, već čisto za svijet. Sa takvim ljudima, naravno, nije uputno poslovati pošto tu može biti riječ jedino o lošem posl(ovanj)u. Onaj koji uđe u posao sa njima će neizbježno biti izigran i prevaren. Osoba koja se uplete sa takvim svjetovnim ljudima da bi od njih nešto zaradila bez ikakve sumnje mora biti jako bedasta, inače bi prije sklapanja posla (ili 'ulaska u posao') sa njima dobro preispitala svoje saveznike.

[2] Takav radije glupav čovjek je i dalje boljeg srca, iako uvijek malo pohlepan ali, zbog svoje glupavosti/bedastoće, naivan/lakovjeran i malog povjerenja u Boga. On sebi jako često govori: 'Čekaj dok se stvarno ne obogatim. Onda ću postati najbolja osoba na svijetu i priskrbit ću sva sredstva koja će mi omogućiti doći do bolje spoznaje mističnog Božanstva. Onda ću

siromašnom/jadnom svijetu darovati sve zamislive blagoslove, a moje ime će se i dalje slaviti/spominjati tisućama godina poslije. Samo da se okoristim bogatim svjetovnim ljudima, i sve drugo će ubrzo doći na svoje mjesto.'

[3] Takav bedast čovjek je zaokupljen slijepim nadama, planovima i eksperimentima i sa svojim planovima pristupa moćnima i bogatima koji sa svojim oštrim svjetovnim intelektom uskoro spaze neku korist za sebe. Budalasti špekulator je s njihove strane okružen i sramno izigran i prevaren.

[4] On se zatim, unatoč svom njegovom spletkarenju i nadama, nađe potpuno ogoljen i bez sredstava i ne zna gdje se okrenuti. Nikad nije imao vjeru u Boga ili ikakvo čvrsto povjerenje u Božju silu, blagost i pomoć. Pošto ga je prevara potpuno uništila, on više ne komunicira sa svijetom. Kako je previše glupav, njegov um ne može pronaći izlaza, usprkos svom njegovom traženju i trudu.

[5] Što je posljedica ovoga? Očajanje – zajedno sa najvećim gnušanjem/gađenjem/ogorčenošću prema životu pošto nema izgleda za ikakvim poboljšanjem (ili 'jer na vidiku nema nikakvog poboljšanja'). Tako se zgodi da u ovoj grozničavoj uznemirenosti/nespokojju takav glupav čovjek oduzme sebi život. Iz činjenice da takav čovjek, jedno jako dugo vrijeme, pokušava uništiti sebe pošto je pun mržnje prema životu, bez koje ne bi počinio samoubojstvo, vi možete jasno vidjeti da on pri tom nerijetko čini jako veliku štetu svojoj duši. Glup(av)ost o kojoj je riječ nije prirodna kvaliteta, već jedino posljedica lošeg i krivog odgoja.

[6] Tko god uistinu voli svoju djecu se prije svega mora pobrinuti (= se mora zaokupiti time) da njihove duše usmjerava/vodi na takav način da ona neće biti progutana od strane materije/svijeta. Ako su duše podučene na pravi način, uskoro će biti sposobne apsorbirati duh i neće postati glupave, i tamo samoubojstvo nikad ne dolazi u pitanje.'

Gospod Isus Krist (**Koji je utjelovljeni**) Jehova Stvoritelj, Jedini Bog i naš Vječni Otac 'Veliko Ivanovo Evanđelje – 4/125, 126:1-6' J.Lorber

E.Swedenborg - O svom Poslanju

Sjedio sam u Londonskom restoranu kao i obično, bilo je možda malo kasnije nego inače. Sjedio sam na svom uobičajenom mjestu, sam u sobi i zaokupljen sa mislima o Svetom Pismu. Bio sam poprilično gladan i jeo sam sa velikim apetitom. Taman prije nego sam zgotovio sa hranom nešto kao 'izmaglica' mi se pojavilo pred očima, onda se zamračilo i vidio sam pod prekriven sa najstrašnijim reptilima, poput zmiya, žaba i sličnih stvorenja. Bio sam sav u čudu jer se to događalo pri mojoj potpunoj svijesti i racionalnom razmišljanju. Onda se u jednom trenutku mrak malo pojačao, da bi odjednom nestao i ja sam vidio čovjeka kako sjedi pored mene u kutu sobe. Kako sam onda tamo bio potpuno sam, ta pojava me zaprepastila, a pogotovo kad mi je on rekao: "Nemoj toliko jesti". Ponovo se sve zamračilo pred mojim očima, ali se odmah rasčistilo, i ja sam se našao sam u sobi. Takva neočekivana strava je ubrzala moj put ka kući; kućepazitelju nisam ništa govorio, pazeći da ništa ne zamijeti kako ne bi pomislio da je događaj posljedica psihičkog poremećaja; ali ja sam itekako razmislio o onome što se dogodilo, i na to nisam mogao gledati samo kao na slučajnost, ili kao na nešto prouzrokovano fizičkim uzrokom.

Te noći se je isti čovjek pojavio ispred mene (ili 'mi se isti čovjek otkrio'), ali ovaj put (ili 'sada') nisam bio uplašen. On mi tada reče da je On GOSPOD BOG, Stvoritelj svijeta, i Iskupitelj, **i da je On mene odabrao da objasnim čovječanstvu duhovno značenje Svetog Pisma,** i da će mi On Osobno objasniti sve što ću napisati o tom subjektu. Te iste noći su mi se 'nevjerojatnom jasnoćom i bistrinom' (tako da sam potpuno bio uvjeren u njihovo postojanje) otvorile oči u svijet duhova, svijet gdje su anđeli (= nebo) i vragovi (= pakao), gdje sam odmah prepoznao mnoge poznate iz vlastite zemlje/svih sfera života.

Od tog dana sam napustio sve poslove i nastojanja koja sam imao oko ovosvjetskih i naučnih stvari (= sve naučne studije) i posvetio se duhovnom radu, radu na onome za što me je Gospod odabrao (ili 'u skladu sa onime što je Gospod od mene zahtjeva da pišem'). Nakon toga je Gospod svakodnevno otvarao moje duševne oči, tako da sam usred dana mogao istovremeno gledati u drugi svijet/život i u stanju potpune budnosti pričati sa anđelima i duhovima.

R.L. Tafel 'Dokumenti - Robsahmova sijećanja o Swedenborgu', tom 1,
dokument 5'

Očeve Riječi... Tumačenje imena BERTHA DUDDE

Sva voljna djeca Me nose u svojim srcima i tragaju za Mojim Duhom pošto su Me njihove duše pri/prepo-znale. A ti, dijete Moje, ćeš čuti Moj glas uvijek kada Mi žrtvuješ svoje vrijeme, i Moj rad na tebi neće biti bez uspjeha. Sati u kojima strahuješ da ti nedostaje potrebne snage da bi djelovala za Mene će se smanjiti. Uskoro ćeš dobiti misiju koju ćeš lako ostvariti uz Moju pomoć. Tvoja Vjera, Ljubav i volja će postati velike pošto ću Ja Osobno biti tvoja nagrada... kojoj ćeš gorljivo stremiti.

Dijete Moje, sve što će čovječanstvu biti otkriveno kroz tebe je skriveno u tvome imenu:

B - (Busse) – Trebaju *okajati* svoje grijehе.

E – (Erkennen) – *spoznati* svoje porijeklo.

R – (Rastlos) – *neprekidno* raditi na svojoj duši.

T - (Tätig) – biti *aktivni* u ljubavi.

H - (Hörchen) – *slušati* glas u svome srcu.

A - (Allen) – nijekati *sve* svjetovne užitke.

D - (Demütig) – *ponizno* se(be) podrediti/predati Ocu na nebu.

U - (Um) – neprestano se moliti *za* Milost.

D - (Dienen) – *služiti* Stvoritelja Neba i Zemlje.

D - (Dienen) – *služiti* svoga bližnjeg u Ljubavi.

E - (Ehre) – i *slaviti* Mene, Oca na nebu, u vijеke vjekova.

Shvati da Mene ne mogu pronaći oni koji traže svijet ali one koji Me traže Ja ću susresti i otkriti/objaviti im Sebe... Tko god Mi se preda/prepusti će Me

posjedovati, i tko god moli za Moju milost je u Mojoj milosti, jer uistinu razumjeti Moju Riječ je dar milosti Moje ljubavi...

Pripremi se stoga primiti Moj dar kao znak Moje ljubavi. (Po)brini se za svoju dušu, dijete Moje, spoznaj/priznaj Moju ljubav i potruđi se osjetiti najčišću ljubav prema Meni u svom srcu pošto sva nečistoća mora biti otklonjena iz srca u kojem ću Ja živjeti, pošto Ja jedino pronalazim užitka u čistoj ljubavi, u ljubavi koja ne traži i jedino daje sebe... koja je voljna učiniti sve da bi mogla služiti... Čista ljubav je dragocjena poput dragulja, ona osvjetljava svoje okruženje sa svojim svjetlom, ona donosi sreću i uvijek jedino želi davati... Kada ti je ova(kva) ljubav zaposjela srce, ti ćeš Me prihvatiti u sebi i u svom srcu nositi Moju sliku, i to će za tebe biti najviši blagoslov već za života na zemlji.

Što god ti je određeno dok se Moja ljubav brine za tebe mora još biti skriveno od tebe pošto ti postižeš stupanj zrelosti/savršenstva jedno neprestanim stremljenjem za Mojom ljubavlju... Tebi je u korist/blagodat zazivati Me i Moje prisustvo iz dubine svoga srca... kada se(be) preporučiš svom Spasitelju u iskrenoj molitvi... Ja ću se pojaviti... neočekivano... i useliti se u prebivalište koje tvoja ljubav priprema za Mene i donijeti blaženu sreću onima koji vjeruju u Mene i ljube Me... Ja neću dozvoliti da Moja djeca, koja Mi se predaju, žive u oskudici/potrebi i Ja ću im otkriti/objaviti Sebe u pravo/prikladno vrijeme. AMEN

Ovo otkrovenje u svezi svoga poslanja je Bertha Dudde primila 28 Siječnja 1939 (br. 763)

Jakob Lorber – BIOGRAFIJA

Jakob Lorber se rodio u selu Kanjiža između Maribora i Šentilja, 22 Lipnja 1800 godine na lijevoj obali rijeke Drave među vinogradima, gdje je njegov otac, Miša Lorber, radio na svojoj maloj farmi.

Zasigurno nije bila slučajnost to što je Jakob Lorber odrastao u siromašnom seoskom okruženju, premda u domu koji je bio otvoren za umjetnost i religiju. On od svog oca nije samo naslijedio mnogostrane muzičke talente već je od njega primio i početne instrukcije na violini, klaviru i orguljama.

Kada je došlo vrijeme da Lorber upiše gimnaziju u Mariboru na Dravi, on je potrebnu količinu novaca za upis već zaradio kao svirač orgulja u jednoj od lokalnih crkava. On je diplomu nastavnika u višoj školi primio 1829 godine u Grazu, glavnom gradu Štajerske, Austria. U to vrijeme nije mogao pronaći odgovarajuće zaposlenje što ga je prisililo da nastavi sa svojim muzičkim naučavanjem, koje se sastojalo od komponiranja, učenja violine, pružanja satova pjevanja te povremenog nastupa na koncertima.

Prateći svoju sklonost Jakob Lorber se u tim godinama, Na svom putu prema ‚unutrašnjostima‘ duboko udubio u duhovno. Proučavao je djela/knjige Justinusa Kernerera, Jung-Stilinga, Emanuela Swedenborga, Jakoba Boehmea, Johanna Tennhardta. No Biblija je, ipak, bila njegov stalni pratioc te je do samog kraja njegova života ostala izvor njegovog nadahnuća.

Usprkos njegovim mnogostrukim talentima/sposobnostima, Lorber je, sve do onog trenutka dok mu nije bilo ponuđeno mjesto dirigenta Opere u Trstu, jedva ‚preživljavao‘ (ili ‚zarađivao je taman toliko da se može prehraniti‘). I dok se pripremao prihvatiti tu poziciju kojom bi služio ovom svijetu, on dobi nalog da će biti ‚Božji Pisar‘. U rano jutro 15. Ožujka 1840 godine, završivši upravo jutarnju molitvu, on začu jasan glas u predjelu srca koji mu je naredio: **‘Ustani, uzmi svoje pero i piši!!’**

Odmah je obustavio sve pripreme za put, te se poslušno sjeo za stol i zapisao na papir što mu je tajnoviti glas diktirao. Bio je to uvod za njegovo prvo djelo, ‚Božje Domaćinstvo‘: **‘Ovako govori Gospod svakome, i to je istinito, vjerodostojno i izvjesno: Tko hoće razgovarati sa Mnom, neka Mi pride, i Ja ću položiti odgovor u njegovo srce. Ali, samo će oni čisti, čije je srce puno poniznosti, čuti zvuk Mog glasa. I sa onim kome Sam draži nego li cio svijet, i tko Me ljubi kao nježna zaručnica svoga**

zaručnika, ću ići ruku pod ruku. Takvo ljudsko biće će Me uvijek vidjeti kao što brat gleda na brata i kao što sam ga Ja vidio još od vječnosti prije nego što je postojao.'

Od tog trenutka, trenutka u kojem je od Gospoda primio svoj prvi diktat, Neočekivano i Nećuveno je silno ušlo u život Jakoba Lorbera. Lorber će bez oklijevanja odbiti ponuđeno zaposlenje i sljedeće dvadeset i ćetiri godine, sve do svoje smrti u 1864 godini, će svakodnevno pisati bez prekida, ne konzultirajući ni jednu knjigu i ne poznavajući mnogovrsna znanja koja su tekla kroz njegovo pero kroz Unutrašnju Rijeć (**hoće reći kako Jakob Lorber nije razumio podosta stvari koje mu je Gospod diktirao**). Sve što je ispunjavalo njegov život je bila jedino poslušnost tom Unutarnjem Glasu.

Ćovjek bi trebao/morao govoriti u superlativima da bi izrazio tko je uistinu bio Jakob Lorber. Ako bi ga smatrali za književnika/pisca, onda bi on prevazišao sve autore, pjesnike, i mislioce svih vremena. Gdje se može pronaći takvo sveobuhvatno znanje: tumaćenja takve dubine, preciznije znanje o zemljopisnim, povijesnim, biološkim i prirodnim naukama, stvarnosti ili činjenicama koje datiraju još od početka svemira, nego u njegovim djelima? Ta djela se sastoje od 25 tomova od kojih svaki ima 500 stranica, ne uključujući i ostale manje zapise/manja otkrovenja. A ako ga smatramo za genija, onda on prevazilazi sve poznate posvećenike. Rijeć kojom bi ga opisali još nije pronađena (**ili 'iskovana'**), a ako je on sebe nazivao 'Božjim Pisarom', to je uistinu bilo u skladu sa njegovim poniznim zaposlenjem.

Jakob Lorber je umro 24 Kolovoza 1864. Predvidio je svoju smrt (**ili 'bio mu je poznat dan kada će umrijeti'**). Njegova je misija bila ostvarena (**ili 'ispunio je svoju misiju'**). Na groblju Sv. Leonharda u Grazu, na njegovoj nadgrobnoj ploći, stoje zapisane Pavlove rijeći (**Rimljanima 14:8**): **'I ako živimo i ako umiremo, Gospodu pripadamo.'**

Preveo i sastavio Lorens N.

www.akademijavjecnogproljeća.org